

BOTOS LÁSZLÓ

**MAGYARSÁGTUDOMÁNYI
ISMERETEK**

A Szomorú magyar történelem teljes megismeréséhez

„A tudomány eredeti hivatása a valóság hű megismerése, az igazság mozaikjai elkezdtek újra összeállni. Amikor a hatalomnak alárendelt történetírás színvonalát a független történetírás megközelíti, az igazság többlete végleg a valóság hű történelem felé billentheti a mérleget. Korunkban genetikai, mikrobiológiai, állat és növényföldrajzi tudományok bekapcsolódásával a természettudomány egyre nagyobb szerepet kap a népcsoportok vándorlásainak feltérképezésében. Az a tény, hogy a természettudományban a tárgyilagosság szempontja kevésbé kopott meg, arra vezetett, hogy külföldi tudósok és kutatócsoportok egyre nagyobb számban ismerik fel, hogy nem a múlt eltörlő, hanem a múlt-feltáró történelem áll közelebb a valósághoz. Érdekes módon a legújabb természettudományos eredmények éppen arra a felismerésre vezettek, hogy a magyar nép Európa ősnépe. Tizenhét tagú nemzetközi kutatócsoport a Science Magazine-ban 2000, november 10, közölt tanulmányában bebizonyította, hogy a magyarok Kárpát-medencei múltja 40,000 évre vezethető vissza. (Semino et al. 2000. Szabó István Mihály, 2003). A fém megmunkálásra vonatkozó hasonló bizonyítékok (Dayton, 1978, Bizánczi, 1999), valamint az írástörténeti kutatások eredményei (Varga, 2001) együttes súlya úgy tűnik, perdöntő lehet a hun-magyar rokonság kérdésében és már nem sokáig lehet visszatartani az igazság óráját. Mindezek a vizsgálatok Atilla személyére és tetteire is egészen új fényt vetnek, mélyebben világítják meg tetteinek mozgó rugóit s igazi jelentőségét.”

Bevezetőül két nagyon fontos elhallgatott tényre kell felhívnom olvasóink figyelmét. Az egyik, a ló megszelídítése és ember szolgálatába való állítása. Minden ősműveltség a folyók mentén alakult ki, hogy a folyók sodrását felhasználhatják közlekedés, kereskedés és mindennemű javak szállítására. A mostani korszerűnek nevezett tudomány és történelem elfelejti, s bátran mondhatom, tudatosan kihagyja, nem említi, mint a haladás az emberi tárgyi műveltség, szerintem talán legnagyobb jelentőségű fejleményét, a ló megszelídítését, amely lehetővé tette a belföldi területek benépesítését. Ennek hiányában az emberiség fejlődése nem szélesedhetett volna ki a mostani méretekben. Hogy kik voltak az elsők, kik felismerték a ló rendkívüli jelentőségét az ember életének könnyebbé tételében? Azt teljes pontossággal meghatározni nem tudjuk. Nem tudjuk, mert ennek keltezése a messze ködbe, az ismeretlenségbe vész. De annyit tudunk teljes biztonsággal, hogy az első lovas népek turáni-magyar fajú népek voltak.

Dr. Padányi Viktor és Dr. Szilvay Gyula kutatásai egyöntetűen azt állapították meg, hogy az első lovas, kocsis nép a második évezred első századában tűnt fel és az ékírásos megfajtások kasszú néven említik. Hammurápi Akkád szemita uralkodója a kasszuktól behozott lovas harckocsisokkal győzte le Larsza uralkodóját. Hammurápi eldicsekszik a drágán vett lovak és harckocsijaik számával. Ez a bizonyíték a kiváltságos helyzetre, amit a ló és a harckocsi bevezetése jelentett a hadászatban. E kiváltság, az új harcászat,

fegyvernem, csak a leggazdagabbaknak volt elérhető. A kasszuk uralma váltotta fel Hammurápi Babilon és Előázsia feletti uralmát. A kasszuk több mint ötszáz éven át uralták ez ősi várost és az Eufrátesz – Tigris környékét. Székvárosuk a Zab folyó partján volt. Asszur néven ismert, ami szumirul ló-várost jelent.

A kasszú ókori népet még a XIX. szd-i európai, indo-európai történelem sem tudta sem a szemita, sem az indo-germán népek közé sorolni.

„A lovat K. e. 2 évezred közepéig, a szumir civilizáción kívül sehol a világon, tehát sem Egyiptomban, sem Indiában, sem Kínában, sem a Mediterrán Medencében, sem pedig a későbbi Európának nevezett kőkorszakbeli árja területen nem ismerték és a lótenyésztés a lovaglás is a lovasság létrehozása az ókor egyik korformáló történelmi lépése volt s így azt a népet, amelynek mind ez köszönhető, az ’alacsonyrendű munkát végző kocsisok és lovászok’ kifejezéssel intézni el, akkor ehhez nincs(kommentár.” Én egyezem nézetével ez képtelenség. Európába a ló és kocsi a hunok, avarok, de leginkább a magyarokkal vált ismeretessé. Ezért a lovagkor a XI. és XIV. század közötti időben érte el csúcspontját.

Ennek ismeretében nem lehet véletlen, hogy a kocsi használata, a mi közvetítésünkkel terjedt el nyugaton. Nyugat ezt a közlekedési eszközt vette át a magyar névvel együtt. Németül „Kutsche”, franciául „coche”, angolul „coach”, és olaszul „coccio” Ezért a „barbár” szóhasználat a mostani értelemben nagyfokú tudatlanságot árul el. Ami hihetetlen, de még az ismert, befutott történészek körében is állandóan használt szóhasználat, ami most megvetni való, bárdolatlant, tudatlant jelent. Ennek korabeli értelme kívülálló, vagyis valamilyen birodalmon kívülit jelentett.

A másik lekicsinylést kiváltó szó, melyet még ma is helytelenül használunk a „pogány”. E szó, korunk legnagyobb csalafintasága, amit előszeretettel használnak ellenünk ellenségeink a nem kellően értesült történészek és a római katolikus egyház. Ezt a pogány mibenléte Badiny-Jós Ferenc professzor fejti ki legjobban **Az Istenes Honfoglalók** tanulmányában.

A bevezető részben Grandpierre Endrét és Attilát idéztem: „Mindezek a vizsgálatok Atilla személyére és tetteire is egész új fényt vetnek, mélyebben világítják meg tetteinek mozgató rugóit s igazi jelentőségét.”

Az alábbiakban fogom kifejteni Atilla igazi nagyságának a mibenlétét, célját és vallásos cselekedetének indítékait, amelyek „az igazából pogány” Rómának – mivel ellenük irányult – valóban barbár háborúskodásnak látszott.

Atilla a Rómában túszként eltöltött időben megismerte a bűnös, kizsákmányoló, minden népet meghódítandó és rabszíjra tenni akaró, sok-sok fájdalmat, megaláztatást előidéző római világhatalmi rendszert. Ahol a meghódított népek mind rabszolgák voltak. Látta szenvedésüket és megismerte azon római törvényeket, melyek a leigázott népnek, még a reményt sem adta meg sorsának enyhülésére. Ezt a kegyetlen embertelen rendszert

összehasonlítható az igazságos szittyá-hun törvényekkel, ahol minden ember szabad volt. Még a meghódított nép is saját királya és törvényei szerint élhetett, ha elfogadta a szittyá-hun vezetés alárendeltségét. Így, ezen gyakorlat alapján vált nevében több nemzet hunná, mint pl. a gót is. Ez a nagy állameszmei különbözőség, a két nagyhatalom között, a sokkal humánosabb szittyá-hun állameszme volt az indítéka Atilla Róma elleni harcainak.

Az orrgyilkosság, amit a frank mennyasszony, Brunhilda, hajtott végre, az alvó orrlyukán keresztül kötőtűt szúrva fel az agyba, ami az azonnali halál okozója lett. E büntényt palástolva terjesztették azt a hazug híresztelést, hogy a tökrészeg Atilla orrvérzés következtében, fulladás áldozata lett a nászéjszakán. Ez a körmönfont hazugság egyenesen nevetséges, mert nászéjszakán senki, de senki sem issza magát tökrészegre. Különösen nem Atilla, akiről számos korabeli feljegyzés említi, evésben, ivásban, öltözködésben nagyfokú mérsékletességét.

E gyilkosság előre jól kitervezett gót (német) alapossággal történhetett. Ha nem így lett volna, akkor Onegesius, Atilla után a második hatalmasság a hunok között, a halál hírhallatán nem vált volna azon nyomban a hunok legádázabb ellenségévé. A gyors pálfordulásból az világlik ki, hogy alig várta a hírt, hogy az előre kiagyalt gót lázadás élére állhasson, és az esküvői hangulatban mulatozó hunokat meglepve megfosztja hatalmuktól. Itt megjegyzendő, hogy Onegesius nem volt hun nemzetiségű, de a cselekedeteiből ítélve, gót származást, legalább gót elkötelezettséget feltételezhetünk.

Legújabbban Robers Wess ír Atilláról: „Atilla sokkal kevésbé volt olyan vad mint a rómaiak, akik ezreket dobtak a vadállatok elé gyönyörködés céljából. Sokkal kevésbé olyan kegyetlen, mint Iván a Rettenetes, Cortes vagy Pizarro”. Tovább menve fejtegetésével: „Róma megkegyelmezésével Atilla több irgalmasságot mutatott, mint Denserich, Belizár, a Vikingek, a németek, vagy a spanyol zsoldosok, akik fosztogattak minden tekintet nélkül.” „Atilla, mint egy rendkívüli civilizáció-terjesztő, egy történelmi szükségesség – az ő elfogulatlansága és gazdag szemlélődése messze megelőzte Nagy Sándort és Caezárt – nagyon is ismeretlen előttünk, nyugatiak előtt.

A hunok jellemzése és külalaki leírása több történész hagyatékából: Ammiánus és Jordanes írásaiban, mint emberi állatok szerepelnek: ez oly magas fokú gyűlöletüket tükrözi vissza a hunok iránt, hogy elvesztették tárgyilagosságukat.

A németek és az olaszok, akik ekkor ellenségeink voltak, szintén szörnyűen utálatos nemzetnek, törzsnek nevezték bennünket. „Kegytlenebbek a vadállatoknál.”

A kínai krónikákban magas alkattal írják le őket, világos barna hajjal, nap barnított arccal és nagy erős orral. Természetes hogy e nézet egy másik kultúrájú nép észrevételei.

Friesing Ottó szerint a hunok szörnyek. De Gardizi egy érdektelen utazó, jó vágású, kellemes kinézésű embereknek ismeri el őket.

Zászlós Zsóka György írja, hogy Atilla sosem irtott ki egyetlen nemzetet, mint ahogy azt a rómaiak tették, mikor elfoglalták Karthágót és Etruskiát. Atilla meghallgatta Ste. Genevieve-et és megkegyelmezett Párizsnak és Rómát sem pusztította el. „Jámborságuk és naivitásuk, az emberben való bizalmuk gyakran könnyű prédává tette őket azokkal szemben, akik ügyesen használták a diplomáciát.” Mi örököltük ezt a jellemet. A németekből ez hiányzott, ők jól alkalmazták a fortélyos, ravasz diplomáciát. Ez a naivság tükröződik Atilla tettében, amikor Onegesiust az idegent emelte e vezető pozícióba.

Most vizsgáljuk meg azokat a szittya-hun majd magyar törvényeket, amelyek Atilla indítékai voltak a kor megváltoztatására. A törvények mindig a nép és nemzet érdekében, a népi nemzetgyűlésen hozattak. Megfellebbezni ezt, erre egyszerűen nem volt senkinek hatalma. Halálos bűnnek minősült a közszolgálati ügyekből igazolatlan kimaradás, ami árulással ért fel. Minden fegyverforgató magyar számára kötelező volt a nemzetgyűlésen való részvétel. A szkíta- magyarok szittya törvények szerint éltek. Ha valaki ellenvetésül vagy ellenzékül felvetné, hogy a szittyak nem voltak hunok, annak javaslom, hogy olvassa el Priskos Rhétor történész megjegyzését, aki Atillát szittya uralkodónak nevezi.

A továbbiakban Grandpierre Endre kutatási tanulmányait használom, részleges felsorolással és egyes esetekben a tárgyalt anyag kihangsúlyozáshoz, további kútfők alkalmazását. (B.L.)

Az ősi nemzetgyűlés a szó igaz értelmében nemzetgyűlés volt, a nemzet igaz teljes felelősségű képviselője. A nemzet jött itt össze, hogy döntsön a saját sorsáról, a népközösség minden dolgáról és szükség esetén ítéljen is.

1. A vezér, a főbírók, országbírók felelőséggel tartoznak a nemzetgyűlésnek.
2. Minden vezető, tisztségviselő a nemzetgyűléstől nyeri megbízatását.
3. A nemzetgyűlés – miként erről Kézai tudósít – a legfőbb bíró ítéletét is megsemmisítheti, ha azt hibásnak találja.
4. A fővezér – illetve a vezérek tanácsa – akinek személye háborús időkben, mint egy nemzet önvédelmének megtestesülése – a hadiállapot tartalma alatt élet és halál ura, ámde ez nem eshet a közszabadság, a nemzetérdek és az igazság rovására.
5. A nemzetgyűléseken a falu nagyok révén az ország e legkisebb közösségei, a községek is képviseltették magukat.
6. A közügy, államügyek intézésében, az állam vezetésében, minden egyes magyar személyesen és tevőlegesen részt vett. A nemzetgyűléseken való kötelező megjelenés rájuk is vonatkozott.

A vármegye, a vármegyei szervezet hivatalosaink szerint Szt. István király alakította. Ennek megbomlása megkezdődött, amikor az eddig megközelíthetetlen magyar ősvárakba nyugati katonaságot helyeztek és ahol lehetett a várak helyébe kegyhelyeket, zarándokhelyeket, monostorokat építettek. Amikor megkezdődött a hajdani avar védősáncokra alapozódott ősi magyar vármegyei rendszer felbomlasztása, felszámolásának több évszázados, Mária Teréziáig húzódó folyamata.

Vezérek leválthatóságának törvénye.

Eredendő felfogás, ősfelfogás szerint a tisztség, bármilyen legyen is az, nem, nem kiváltság, nem holmiféle szolgálat fejében nyert örökös előjog, jutalom, érdem, hanem egyes egyedül és kizárólag a köz érdekében kifejtett szolgálat, s így a közösségnek elemi és elidegeníthetetlen joga, hogy mindazokat a tisztségviselőket visszahívja, amikor a jelek azt tanúsítják, hogy a tisztségben ülő hibákat, bűnöket vét, vagy akárcsak elkényelmesedik s nem látja el hivatalát azzal az odaadással, ahogy azt tőle jogosan elvárni lehet. Ennek az ősi szokásjognak, öntörvényű eljárásnak a kiiktatása a népuralom megcsúfolása.

Borzasztó tudatlanság azt állítani, hogy a képviselők, tisztségviselők leváltása kizárólag a hűbériségben volt érvényben. Meg kell jegyeznünk, hogy épp a hűbériségben szüntették meg ez ősi népszokást.

Tehát láthatjuk ősállamiságunk, ősjogunk sarkalatos törvényeit. Ennek kiiktatása a népképviselési elv nyílt megtagadása. Ennek hiányában, a tisztségben ülők visszaélhetnek a ki tudja milyen párt érdekéért szerzett hatalommal. Nem lehet leváltani, még ha belepusztul is az ország. A hűtlen vagy hibás tisztségviselők leváltásának östörvénye, a szkíta-magyar közszabadság egyik fontos követelménye előírja:

Minden tisztség, a legkisebbtől a legnagyobbig kizárólag a közösség akaratából, választás, még hozzá közvetlen választás útján kerülhet betöltésre.

Minden tisztségviselő, tisztartó a legnagyobbtól a legkisebbig, a fővezértől az uralkodóig leválthatók, ha a közakarát ezt úgy kívánja, vagy ha intézkedéseivel szemben kifogások merülnek fel, illetve, ha magatartásukkal szemben kételyek, viselt dolgaikban tévedések, hibák, részrehajlások mutatkoznak.

Az östörvény úgy szól (helyesebben kikövetkeztethető), hogy csak olyan személy kerülhet bármiféle tisztségbe, akinek eddigi élete, előélete, a nemzet közösségének tett szolgálata eleve tanúsítja, hogy méltó a közösség szolgálatára.

Tisztségviselőkkel szembeni elemi követelmények.

Másoknál jobbaknak, erényesebbeknek kell lenniük, példát kell mutatniuk szolgálatban és tisztességben. A tisztség a tisztességből fakad, és tisztességet követel.

Nyilvánvaló, hogy nem a közösség, nem a nép, nem a nemzetnek kell a vezetőket szolgálja, hanem a vezetőknek a népet. Aki ezt az elvet nem vallja, vagy megszegi, ne lehessen vezető többé, ne kerülhessen és ne maradjon semmilyen tisztségben.

Azt a vezetőt, aki a közösség megtévesztésére, kijátszására, véleményének, akaratának, érdekének elfojtására törekszik, felelőségre kell vonni.

Az ősjogok.

1. Népfelség jog.
2. A közszabadság joga.
3. A közügyekben való részvétel joga.
4. Az igazság megismerésének, birtoklásának és kimondásának joga.
5. A nemzethez, nemzetközösséghez tartozás joga.
6. A nemzeti önazonosság joga.
7. A nemzeti közösség élete, helyzete megismerésének joga.
8. A nemzeti múlt megismerésének joga.
9. Az ismeretekben való előhaladás joga.
10. A társadalmi, jogi, személyi egyenlőség és önvédelem joga.

A nemzeti közszabadság Magyarországon Anonymus idejében.

Milyen gondolatokat rejthetnek Anonymus feljegyzései? „Ha az oly igen nemes magyar nemzet az ő származásának kezdetét és az ő egyes hősi cselekedeteit a parasztok hamis meséiből vagy a regösök csacsogó énekéből, mint egy álomban hallaná, nagyon is nem szép és elég illetlen dolog volna.” Számunkra ez a szakasz azt a rendkívül izgalmas mozzanatot tanúsítja, hogy Anonymus korának paraszti hagyományából megismerhetők voltak a magyar elő-idők eseményei és a magyarság őstörténete. Ennek a felismerésnek, illetve ténynek valamint Névtelen jegyzőnk hasonló egyéb megnyilatkozásainak roppant hordereje van nemcsak Magyarország akkori parasztságának, de a magyarság eredetének, őstörténetének a megítélésében is. Anonymus ezek révén akaratlanul is elárulja, hogy Magyarország akkori parasztsága színmagyar volt, hiszen Anonymus semmilyen korlátozást nem alkalmaz a „parasztk” megjelöléshez, ez pedig annyit jelent, hogy az egész ország parasztsága magyar volt s behatóan ismerte és már akkor is őrizte a magyarság őshagyományait.

Lényegében ugyanez ütközik ki a Botond monda elbeszélése és több más részlet kapcsán a többi középkori krónikával egyezően. A Képes Krónika szerint pl. annak indokolására, hogy csak a hét vezér jött be Árpáddal, a következőket mondja: „csupán azt tudták okul felhozni, 'AMIT A KÖZNÉP MOND' (vulgus dicit)”. A Krónika Hungarorum is arról ír, hogy a „köznép (vulgus)” hét magyarról beszél. Az idevágó adalékokat egybe vetve, meglehetősen tág kép bontakozik ki a köznép – a parasztság – hagyományőrző szerepéről. **A KÖZNÉP (A PARASZTSÁG) HETUMOGERRŐL – HÉT VEZÉRRŐL – BESZÉL.**

A KÖZNÉP A MAGYAROK SKITA EREDETÉRŐL BESZÉL

A KÖZNÉP MÉNRÓTRÓL (NIMRÓDRÓL) BESZÉL.

A KÖZNÉP HUNORRÓL ÉS MAGORRÓL BESZÉL.

A KÖZNÉP A CSODASZARVASRÓL BESZÉL.

A KÖZNÉP A FEHÉRLÓ MONDÁRÓL BESZÉL.

A KÖZNÉP LÉLRŐL ÉS BULCSÚRÓL BESZÉL.

A KÖZNÉP A BUZOGÁNYOS BOTONDRÓL BESZÉL.

Mindez azt bizonyítja, hogy a Kárpát-medence parasztsága színmagyar s egyben őshonos. De tanúsítja azt is, hogy hazánkban a X. században, a kereszténységre kényszerítés előtt olyan kiteljesedett népuralom (demokrácia) virágzott, amelynek nem volt párja az akkori Európában. Közösségi népuralom volt ez, olyan társadalom, amelynek valóságos mivoltát fel sem tudta fogni a környező világ. Egyszerűen nem értették, mi ez? És itt utalnunk kell „az első magyar király”, „az első magyar fejedelem” körüli zavarokra. Hivatalosaink még ma is Szent Istvánt említik mint első magyar királyt.

„A türkök (magyarok) hét törzsből álltak”, – írja Konstantin Porphyrogenitus – „de sem saját, sem idegen fejedelem fölöttük soha nem volt, hanem valamiféle vajdák voltak közöttük.”

Mások hasonlóan nyilatkoznak: „Nem volt uralkodójuk”, „Király, fejedelem nélkül éltek.” Ellentörténészeink nem tudják hová tenni, hogy magyarazzák Gordiaszt, Maugert, Álmost, vagy a szkíta őskirályokat. Megoldhatatlan talány a számukra. Uralkodó nélkül, hogy lehet élni? Ki érti ezt? Ha meg van uralkodó, hogy uralkodhat a közösség? A nyugatiaknak bajos volt felfogni az ősi közszabadságot, a népuralmat, amelyben őseink éltek, kivált, hogy fejedelmeikről, királyaikról is felmerültek határozott letagadhatatlan adatok. Hogy egyeztethető ez a kettő össze, uralom, közszabadság, király s néphatalom?

A Népfelségjog, avagy a Nemzeti Közhatalom Törvénye.

A népfelségjog a magyar nép szabadságának legősibb joga. Ez nem más, mint a nép korlátlanul érvényesülő szabadsága és hatalma önmaga fölött, annak kifejeződése, hogy létének kibontakozását nem gátolja semmiféle rátelepült ártalmas erő.

Nyugat népei a római rabszolgarendszer világából emelkedtek a feudalizmus, a jobbágyrendszer félrabszolgaságába. A magyarság viszont épp ellenkezőleg, a szabadságból süllyedt a hűbéri szolgaság, félrabszolgaság állapotába. Ennek szem elől veszítésével lehetetlen megérteni a magyar nép X. – XIII. századi kétségbeesett szabadságküzdelmét éppúgy, mint további sorsának alakulását.

E két társadalmi különbség, ami szükségessé tette a nyugati hűbéres államok részéről Magyarország mielőbbi, mindenek feletti meghódítását, leigázását, még mielőtt ez a magyar népfelségjogi, a magyar nép, minden izére kiterjedő szabadság átterjedt volna a nyugati félrabszolga államok népi öntudatába. A hűbérurak ezt nem engedhették meg, féltve saját hatalmaskodásukat.

Mivel ezt katonai erővel képtelenek voltak megvalósítani, mert a pozsonyi csatában tönkrevetük Európa egész egységes haderejét, céljuk megvalósítására csak egy lehetőség volt, az idegen beavatkozással való átkereszteltetésünk. Ez időben elfogadni a pápai alávetettséget, egyenlő volt az önállóság elvesztésével. Hogy ez minden nyugati (német) erőlködés ellenére sem valósulhatott meg teljes egészében, ez kizárólag egyes erőskezű királyainknak (Szt. László) és a magyar nép erejének, ellenállásának köszönhető.

A Népképviselő Érvényesítése a Társadalom Önirányításában.

Minden nemzetnek ősjoga, hogy maga intézze közügyeit. Biztosítani kell, hogy képviselőin keresztül a népakarat jusson érvényre. A népfelségjog kijátszása, súlyos mulasztás a kormány részéről, amely megtűri a néptől elszakadt álságos képviselőt.

Az Igazság Birtoklásának Ősjoga.

Ez elidegeníthetetlen joga minden emberi lénynek, népnek, nemzetnek. Ehhez tartozik a teljes igazság kimondásának, védelmének és érvényesítésének joga. Az igazság öntörvényű, a valósággal azonos elemi erő, nem pedig, miként ellenségei állítják, viszonylagos és esetleges vélekedés mindenkor az adott személytől függően, aki kinyilvánítja.

Aki az igazsággal, ennek érvényesítésével szembeszegül, tilalmakat rak, az magával az Istennel szegül szembe, elárulván ezáltal embertársait. Ez a szólás és vélemény szabadság legdurvább megsértése, mivel az igazság egyedüli és kizárólag bűnös érő csoportoknak állhat érdekében. A kiszolgáltatott emberek, kiszolgáltatott népek. Bűnök, bűnös mesterkedések leleplezéséhez is nélkülözhetetlen az igazság feltárása és kimondása.

Középkori Krónikáink Rejtelmes Mozzanata.

Krónikáink hasonlóan egymáshoz, mind elmondják, hogy „Atilla király pajzsán címert viselt, ez koronás fejű madárhoz hasonlított. Ezt a címert a magyarok mindaddig, amíg a községek önmagukat kormányozták. Géza fejedelem, Taksony fia idejéig, a községek hadaiban mindenkor hordozták.”

Miről tanúskodnak kimondatlanul ezek a szemelvények? Miért szakadtak meg mind ezek a törvények, szokáshagyományok Géza nagy király korában? Valamiféle folytonosság szakadt meg. Ez idézetek azt tanúsítják, hogy valamiféle törés húzódik itt a nemzet életében. Titkos törés, amiről nem esik szó, még a történészeink részéről sem. Pedig ennek felderítése nemzeti érdek, különben nemzeti öntudatunkat pusztítja.

Foglaljuk össze, miről, miféle tragikus változásokról számolnak be a fenti idézetek:

- 1. Érvényét veszttette a tisztségviselők leváltásának minden egyes vezetőre, a legfelsőbbekre is, kiterjedő törvénye. Eltöröltetett a népfelségjog egyik legfontosabb tényezője, amely azt fejezte ki, hogy a nemzetvezetői a nemzeti közösség hatalma alá tartoznak. Ennek folyamányaként megszűnt a vezetők, köztisztviselők ellenőrzésének lehetősége.**
2. Hatalmi nyomásra törvényen kívülivé tétették a szabad magyar közösség ősi nemzetgyűléseit.
3. Megszakadtak a X. század első kétharmadának támadó, győzelmes külháborúé.
4. A magyar központi királyi hatalom, seregei nem hordozták többé Atilla turulos címerét, sem a zászlókon, sem a pajzsokon.
5. Végzetes törés következett be: A legfelsőbb hatalom szembefordult a néppel, amely saját hazájában jogfosztottá és kiszolgáltatottá vált.
6. Rejtélyes történelmi körülmények között ismeretlen erők megdöntötték az ősi magyar népfelségjogot.
7. Ez pedig egyértelmű azzal, hogy a magyar nép fölött ellenséges erő lett úrrá.

De hogyan s miként?

Kölcsey még nem tudhatta, amikor versében írja:

„Nemzeti nagylétünk Nagytemetője Mohács.”

Mert e szerencsétlenségünk csak egy függvénye a Géza nagykirály idején végbement nemzethasadásnak – Quedlinburg – mert ekkor adtunk fel minden nép és nemzetérdekű biztonságot.

Zakar András és Grandpierre K. Endre elmondják, mi okozta hirtelen a gyors magyar elgyengülést a X. század kezdetén, 955-től. Nézzük, mit tanít a német történelem: A Lech-mezei csata volt a Nyugat végső győzelme a magyarok felett, e csata után kényszerültek rá ősünk a békés életmódra, és könyörögtek a keresztény vallás felvételéért. Azt is írják, hogy megbocsátották ősünk iszonyú bűneit (,) és keresztény hittérítőket küldtek térítésünkre, akik megismertették velünk az egyetlen igaz vallás tanait. A németek ragaszkodnak ahhoz a kijelentésükhöz, hogy a Lech-mezei csata után elfogyott és megtört minden erőnk olyannyira, hogy még a sérelmek visszafizetésére sem maradt erőnk. Ez az, amit írtak, s ezt terjesztették szerte a világban, azonban mindez nem fedi a valót. A Lech-mezei csata után ősünk bosszúja volt olyan büntető, mint amit harcos társaik elszenvedtek.

A magyar hadjáratok mindig három – nem kettő – hadból álltak. Két had támadott, míg a harmadik védekező, kiegészítő feladatot szolgált, ahol kellett. A történészek, akik a csata leírásával foglalkoztak, mindig csak a két magyar hadról szóltak, Bulcsut és Lehelt említik csak, és semmit a harmadikról. Anonymus két teljes fejezetben világosan leírja, elmondja a harmadik hadunk szerepét Botond vezérletével, aki ezután feldúlta, elpusztította a német tartományokat.

Az igaz, hogy közbelépésével időben nem tudta megakadályozni bajtársai halálát, de utána megtorolta sorsukat. „Botond meg a többi megmaradt magyar vitéz, mikor látták, hogy társaik az ellenség gonosz csele miatt szorultságba jutottak, bátran és emberül helytállottak. Egymást nem hagyták el, hanem mindenképpen rajta voltak, hogy a veszedelemben maradt résznek segítségére legyenek.” „Mint sebzett oroszlánok, úgy rohantak ordítva a fegyverek közé, és az ellenséget szörnyű nagy öldökléssel terítették le. És noha le voltak győzve, mégis legyőzőiket erősebben, diadalmasabban győzték le, sőt szörnyű nagy öldökléssel terítették le.” Ezen felül Botond vezetése alatt, feldúlták még a német államokat.

Kézai Simon krónikásunk szerint Ulmnál átkeltek a Dunán, a Fulda-i kolostorból nagy értékkel megrakva távoztak, és elpusztították az egész Sváb tartományt. Wormsnál átvágtak a Rajnán, és itt két haderővel találták magukat szembe. Az egyik hadat a Lotharingiai herceg, a másik hadat pedig a Sváb herceg vezette. Mindkét hadat leverték. Majd Francia területre tértek, ahol pusztítást végeztek a szerzetesek és keresztények között. Innen a Rhône folyótól mentek Raguzáig. Útközben feldúltak két várost, Susa-t és Turint. Így megnyílt az út Itáliába. Mikor elérték a Lombardiai-síkságot, azt gyors vágatásban átszelték, útközben zsákmányukat gyarapították, azután hazatértek. „...a sereg nagyobbik részét, amelyik a Rajna felé igyekezett, üldözőbe vette. Midőn vágatva utolérte a mezőn,

az rögtön egybetömörült, mint a méhek, mert a magyarok, nyilaikkal sebesítve, sem megállni, sem hátrálni nem engedték őket.”

A Lech-mezei vereségbe ősapáink még mindig nem tudtak belenyugodni. Bulcsu és Lehel mint kiváló neves hadvezérek halálát találták megalázőnak. Megalázták őket, és „akasztás” általi halálukkal megalázták a nemzetet. E tettet 800 év múltával megismételték, ami aláhúzza, sőt bizonyítja előérzetüket a német terjeszkedésre vonatkozóan. Zolta fejedelem és köre különösképpen felháborodott méltatlan halálukért, mind a vezéreknek, mind harcosaiknak. Ezért csak mélyült az ellentét a németekkel szemben. Zolta fejedelem teljes vezérkarával elhatározta a megtorlást az okozott sérelmekért. Ezen tervüket nem is titkolták. Zolta fejedelem egy második megtorló hadjáratot szervezett, a Lech-mezei vereség után. Indulattól fűtve és a német urak anyagi hozzájárulásával – akik ismételtén segítségért fordultak belső küzdelmeik pártfogására – egy hatalmas hadat küldött Ottó király ellen. Botond az egyik sereg vezére, a másodiké Szabolcs, és Orkony volt a harmadik raj hadvezére. Őseink ismét három különálló haddal indultak el. Mindez mutatja, hogy számottevő katonai erő maradt otthon, de utána a csappanás. Ha ezt nem a Lech-mezei vereség okozta, akkor kérdezzük, hogy mi? Sajnos erre nincs írásos bizonyíték. Ha létezett is egy titkos szervezkedés, összeesküvés kiirtásunkra, az semmi esetre sem maradhatott fenn írásban, ezért ez irányban kutatásaink hiábavalók is lennének. Ha a magyar történészek említettek is volna ezzel kapcsolatban valamit, az egyház minden bizonnyal megtalálta volna a módját annak törlésére, megsemmisítésére, úgyszintén az elfogult finnugoristák, vagy a Habsburg uralom hívei. Azért, mert e korból nincs „saját” jegyzetünk, és mert a nyugati történészek nem vették figyelembe Anonymus és Kézai krónikáit, a magyar történészek egyszerűen folytatták a német hagyatékok tartalmát, „hogy a magyar erő megtört a Lech-mezei vereség után”.

Később a magyar történelemmel foglalkozók ugyancsak teljesen figyelmen kívül hagyták ezt a két kútfőt, amit előzőleg említettünk, mert Botond és Zolta fejedelem cselekedetei nem illettek a „jóindulatú német keresztény térítés tanába”. Rövidesen, a második sikeres hadjárat után, Botond titokzatos betegség következtében elvesztette minden erejét, és hirtelen meghalt. A magyar történelem alig emlékezik rá.

Az „idegenek” által lejegyzett történelmi munkákból: az akkori magyar annyira vágyta a békét, hogy ezért minden nemzeti érdekét, sőt vallását, szabadságát, azaz sérthetetlenségét feladta. Minden áron béke, ez volt a cél.

Ki tudja ezt elhinni? Ezt kérdezi Grandpierre.

Egy nemzet nem tudja megváltoztatni társadalmi szokásait egyik napról a másikra. Őseink békéért való esedezése kitalált szöveg a történészek részéről, akik ezzel akarják elhitetni, hogy egy elgyengült nemzet lettünk, s egyetlen menekvésünk már csak a nyugati kereszténység.

Pilgrim püspök levele így szól VII. Benedek pápához, Kr.u. 974-ben: „A szövetség nyomán létrejött békét kihasználva, megkezdtük a hittérítői tevékenység gyakorlását.”

A levél szerint őseink és a németek között szövetség jött létre. Ez azt jelentette, hogy a németek csendben elfoglalják hazánkat. Az az érdekes, hogy minden egyes irat, ami fennmaradt, csak a kereszténység terjesztését hangsúlyozza. Ez volt a kezdete függetlenségünk elvesztésének. I. Ottó, aki létrehozta, kiépítette a német nagyhatalmat, a keletre terjeszkedést, a „Drang nach Osten”-t, ő szabta meg a quedlinburgi egyezményt. Előtte már sokszor kijelentette, hogy célja Magyarország hatalmának megtörése. I. Ottó nem volt pápa, sem pátriárka, ő német császár volt. Ezért írja Grandpierre, hogy nem vallási, hanem politikai célok hajtották. Akár hogyan álcázta, szándéka a magyarság meghódítása volt.

I. Ottó a quedlinburgi szerződés idejében a magyarellenes erőt képviselte, s a kereszténység terjesztése csak leplezte szándékát. Már előbb említettük, hogy őseink a Lech-mezői vereség után is katonailag erősek maradtak. Ha valóban megmaradtak, akkor hogyan fogadhattak el ilyen szégyenletes egyezményt, mint a quedlinburgi?

Thierry Amadée egy nemzetközi államcsínyt említ. Thierry közli, hogy amikor megkötötték az egyezményt, Ottó azonnal hozzálátott tervének végrehajtásához. És pedig közel a határhoz, Passauban egy központot létesített, ahol a magyarellenes ügyintézés szerveződött. A központnak Pilgrim püspök volt a vezetője. Ekkor a pápa felruházta minden hatalommal, ami szükséges volt népünk megtérítéséhez.

Ottó elhatározta, hogy a fiatal Géza hercegnek egy német feleséget ad, Adelhaidot. Adelhaid célja volt megnyitni a magyar határokat honfitársai előtt.

Ez volt Ottó terjeszkedési politikája, és még háborút sem kellett indítania céljai eléréséhez.

Vannak nemzetek, amelyek gyengébbek a háborúban, de agyafúrtak, találékonyak a békekötésben. Quedlinburgban nem volt kölcsönös szerződés, csak mi tettünk engedményeket, a németek semmit. Mibe került ez a behódolás?

- Feladtuk minden hagyományunkat (mágusüldözés).
- A határvidék védelmét is.
- Szabad bejövetel a hittérítőknek és másoknak, akik Magyarországon akartak letelepedni.
- Engedélyezni templomok építését, anyaközségek felállítását.
- Minden korlátozás nélkül szabad kezdet adni a keresztény tanok terjesztéséhez és gyakorlásához (élve eltemetés stb.).

- Géza herceg házasságot fog kötni Adelhaiddal.
- Rangos állások, földbirtokok adományozását ígéri az Adelhaid-dal jött tízezer német testőrnek.

Thierry Amadée mondja, hogy a quedlinburgi szerződés ahhoz hasonlítható, mintha áruinkat nagy haszonnal szállítanánk egy másik országba, és ráadásul rájuk kényszerítenénk a mi erkölcsi értékrendszerünket.

Ezután megnyitottuk kapuinkat a nyugati beözönlés előtt, nem hadi, hanem egy folyamatos békés megszállásnak. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen megszállást gazdasági, eszmerendszeri és politikai elnyomás követ. A magyar küldöttek Quedlinburgban külön biztosítékot adtak, hogy a határ nyitva lesz minden válogatás nélkül bárki részére, és segítséget fognak nyújtani földadomány és egyéb lehetőségekkel, hogy a társadalmi ranglétrán meg legyen a felemelkedésük és hogy sokasodjanak. Így rövid időn belül Magyarország elvesztette nemzeti jellegét. Ha a nemzet lázadásban mutatta ki elégedetlenségét az idegen megszállók miatt, akkor azt külföldi katonai segítséggel leverték.

Adelhaid testőrei elfoglalták Géza palotáját és ő „fogoly” volt saját otthonában. A németeknek ez a megoldás jobban megfelelt, mintha megölték volna, mint tették Atillával. De ki készíthetett egy ilyen szégyenteljesen egyoldalú békefeltételtervet a nemzet nevében? A hivatalos kormány képtelen erre, csak az a csoport lehetett, amelyik előkészítette az államcsínyt, azok, akik adományokat fogadtak, fizetéseket kaptak, békét ajánlottak és kereszténységet hirdettek. Pilgrim, Wolfgang és Brúnó képezték ezt a titkos belső erőt, amely idegen célok érdekében dolgozott. E csoport végrehajtotta azt, amit Ottó nem tudott hadászatiilag megtenni. Ez a magyarázat arra, hogy a magyar nagyhatalom hogyan vesztette el erejét, befolyását, minden lényeges háborúvesztés nélkül és alárendeltje lett az ellenségnek, a németeknek.

Anonymus semmilyen korlátozást nem alkalmaz a „paraszt megjelöléséhez – mint már említettük – Grandpierre meglátása szerint: „Az egész ország lakossága magyar volt.” Ehhez pedig az alábbi adatok okvetlen kapcsolódnak, megvilágítva az akkori európai helyzetet és bizonyosságot nyújt, az előrehaladottabb magyar földművelésről, valamint ellehetetleníti az állandóan hangoztatott szláv nép elnyomatását és azt, hogy a földművelést tőlük, a szlávoktól tanultuk el. Mindez egyszerűen, magyar lelki beállítottságánál fogva nem történhetett meg, mert a magyar nép sohasem tört más népek felségterületeinek elfoglalására, elbitorlására, erőszakos beolvasztására.

II. Szilveszter Pápa (999-1003) és Róma püspöke az időben nem gyakorolt nagyobb hatalmat, mint bármelyik egyéb püspök. A franciaországi Cluny Bencés kolostorban nőtt fel. Ezt a kolostort 910-ben alapították(,) és gyorsan nagy befolyásra tett szert a kereszténység terjesztésében. A kolostor hivatása volt erősíteni a pápai hatalmat. A Cluny barátok, mint hittérítők földművelésre tanítva nagy számmal térítettek meg híveket a Római Egyház számára. E műszaki terjesztést használták az emberek megtérítésére, és épp

ez a bizonyíték, hogy ebben a korban a nyugatiak nem ismerték a földművelést, és hittérítésre is rászorultak. Az a tény, hogy a Cluny barátok nem kísérelték elődeinket e módszerrel téríteni, bizonyítja, hogy mi ismertük a földművelés tudományát. Még pontosabban, a barátok csakis tőlünk vehették a mezőgazdasági ismereteiket, mert csak nálunk volt földművelés abban az időben. Őseink már Levédiában (Turkisztán) alkalmazták a földművelést, ahol ideiglenesen megtelepedtek, mielőtt Etelközbe és a Kárpát-medencébe költöztek. Stein Aurél, magyar utazó, Turkisztánban (öntözéses) földművelés-maradványokat talált azon a területen, melyet Levédiának nevezünk. Időmeghatározása a IX. századra teszi ez öntözéses mezőgazdaság korát. Az nyilvánvaló, hogy Árpád magyarjai már a Kárpát-medencébe történt hazajövetelük előtt használták a fejlett földművelés módszerét a termény mennyiségének növelésére. A szlávok viszont a "civilizált nyugati" népek közé sorolják magukat, holott ebben az időben legeltető vándorszokás szerint éltek. Idővel megtanulták a szántást és vetést az avaroktól, de mivel lovaik nem voltak, ezért asszonyaikat szerszámolták fel a szántáshoz. A helyzet fordított volt, mint ahogy hirdették. Mi nem a Nyugattól tanultunk, hanem a Nyugat tanult tőlünk.

Középkori történetírásunk tanúsága szerint, isteni erők pártfogó támogatása hatja át a magyar ősidők népi hiedelemvilágát.

Mielőtt tehát a magyarok megkeresztelkedtek és keresztényé váltak – tudósít Kézai – a hírnökök ezekkel, a szavakkal hívták egybe a magyarok hadseregét.

„AZ ISTEN ÉS A MAGYAR NÉP SZAVA, EZEN ÉS EZEN A NAPON, EZEN ÉS EZEN A HELYEN MINDENKI KÖTELES FEGYVERBEN MEGJELENNI, HOGY MEGHALLGASSA A KÖZGYŰLÉS TANÁCSKOZÁSÁT ÉS HATÁROZATÁT.”

Grandpierre írja: „Később azonban az ország kereszténységre térítésének álcázott titkos katonai megszállását követően döbbenetes változás következettbe ebben a vonatkozásban is. Ha eddig Isten szavának hírvivői teljes szabadságban és biztonságban hirdethették országszerte az Isten szavát, ezentúl már csupán merőben másként, titokban, az uralomra került hatalom ellenében tehették ezt. Ha eddig fényes nappal hirdethették országszerte az isteni szót, a tragikus fordulatot követően már csak 'ejten éjen ', titokban tehették meg ezt élet-halál kockázatot vállalva.”

Láthatjuk, ekkor, ez időkben szakadt meg a Szent Korona Eszme valós használata, amit felváltott a Szent Korona Tan, amely megszakította, halállal büntette az ősi Öregisten népet és nemzetet védő igazságos nyílt megvallását és ezzel gyökértelessé tették bennünket, s egy tőlünk idegen nép történelmét, a Torát fogadtatták el velünk követendő példaként, megtagdatva velünk a Mi Istenünket, a magyarok Istenét.

Összeállította: Botos László

II. rész.

Gr. Széchenyi István már 1858. November 6-án kelt levelében az alábbi szavakkal elvben megvonta a MTA-tól való további támogatását:

" . . . mi személyemet és alapító jogomat illeti a megváltoztatott alapszabályokat, melyekkel kezdettől végig legkevésbé sem tudok megbarátkozni, ha nincs menekülés, s azokat parancsként csakugyan el kell fogadni, vérző szívvel, de lecsépelhetetlen kedéllyel, minden legkisebb megjegyzés nélkül fogadom.

Egyszersmind azonban ünnepélyes óvást teszek, hogy a "Justum ac tenacem propositi virum" dicső elve szerint, én a haza oltárán tett áldozatomnak kamatját azon pillanattal fizetni nem fogom, ha tapasztalni volnék kénytelen, hogy adományom de facto mert hiszen szép szavakra és ígéretekre bizony én nem adok semmit is más vágásba szoríttatnék, mint az, mely a magyar Akadémia eredeti céljával tökéletesen megegyez, és mely nemzet és fejedelem közti törvény által megerősítettén fel is szenteltetett; mely szándékom szerint tudom, örököseim is becsületesen és híven eljárának, mikor aztán, ha ezen szomorú eset, bizodalom és minden jó remény dacára, tán mégis bekövetkeznék, én, valamint örököseim az alapító levél értelmében járulékunkat, a megmérgezett magyar akadémiától elvonván, valami más hazai célra fordítandjuk, mely célt azonban saját magunk tűzendjük ki, e foglalatosságtul mindenki mást határozottan felmentvén. És e tekintetben csak anyagi erőnek fogunk engedni.

A tekintetes igazgatóságnak hű szolgája

**Gr. Széchenyi István
Felső Döbling 163.
November 6-án, 1858"**

147 év telt el, mióta Gr. Széchenyi István erre a számára fájdalmas, nehéz határozatra jutott. Elképzelhető – mint alapítója e tudós Intézetnek – milyen borzasztó csalódást érezhetett, amikor az idézett sorokat papírra vetette. Ez idő elteltével, népünk és a nemzet, sokszorosán meggyőződhetett arról, amitől Széchenyi félt, hogy az Akadémia letért eredeti céljáról. Akadémikusaink, mind e hosszú idő elteltével még mindig a bizonytalanságban tapogatóznak. Felforgatják, próbálják megmagyarázni, elfogadtatni az előre minden bizonyosság nélkül felállított finn-ugor elméletet. Ugyanakkor az itt felmerülő kérdések sokaságára mind ez ideig, amely hitelesítené állításukat, vagy véglegesen elvetné, választ még nem adtak. Ezért van az, hogy mi magyarok vagyunk a világon talán az egyetlen nemzet, amelynek nemzeti önismerete, származása, ősi vallása, nyelvének eredete, mind világviszonylatban mind önmaga előtt teljesen bizonytalan, ismeretlen. Származás

elméletének sokasága járta be a világ tudományos intézeteit, de mind ez ideig egy teljesen kidolgozott, elfogadható, hivatalosan bizonyított elmélet nem létezik. A finn-ugor elméletet akarják elfogadtatni. De ezt a nem elkötelezett, független történészek és nyelvészek, mind az idegen származású, mind a magyar kutatók, élesen visszautasítanak, az általuk felhozott tények alapján. A MTA a kidolgozott kutatásokat elveti, bűnös nacionalista bélyegezésben részesíti, így akarva hitelét veszteni. De ha egy kidolgozott elméletet tudományos érveléssel nem tudnak megcáfolni, vagy bármi oknál fogva a MTA nem cáfolja meg, csak hatalmi szóval való visszautasítást, vagy a teljes elhallgatást használja, akkor jogos a feltételezés, hogy a benyújtott tudományos kutatásnak igenis nagy a bizonyító ereje. Egy hivatalos intézettől elvárja a nép, a nemzet, hogy iktassa feladatai közé e nemzetérdekű kutatások valós, minden más érdektől független felülvizsgálatát, s a nem bizonyítható hamis és káros, a nemzettől idegen eredeztetést hirdető elmélet beszüntetését, mert az nemzetellenes.

A finn-ugor elmélet egyik híresztelése, hogy magyar őseink, az Árpádi "honfoglalók" mely meghatározás -- amint látni fogjuk -- nem teljesen fedi a valóságot. A kazár birodalom elhagyása után, a besenyőktől zavarva, mindent, még a feleségeket is hátrahagyva eszeveszetten menekültek és ennek következtében botlottak a Kárpát-medencébe. Ezt állítja a finn-ugor elmélet. Ez érdekes elgondolkodtató, mert egy eszeveszett menekülésben lévő – nyilván kisszámú – őseink meghódították az egész Kárpát-medencét, leigázták az ott békében élő "művelt" és földműveléssel foglalkozó szláv népet. Ez a megkergetett csorda, mert egy menekülés – ugyebár – nem lehet szervezett menekülés. A szláv néptenger közepén, minden őrség felállításával nélkül, negyven napig tartó dínom-dánomot, áldomást tartva, szétszéledtek a sűrű szláv nép területén és feledve elhagyott feleséget, gyermeket, szülőket, nagyszülőket "háztűznézőbe" mentek – feltételezhetően -- A tökéletesen magyarul beszélő szláv nőkhöz, megegyezve velük, hogy amíg ők rabló hadjáratokon lesznek A nyugat ellen, amely egyes esetekben éveket is vehet igénybe, tanítsák meg a szláv nők által szült gyermekeiket a szép magyar nyelvre. És ez a "leigázott" ellenséges női néptömeg betartva ígéretét, megtanította a nem szláv apától származó gyermekeket a magyar nyelvre és regevilágra.

Ilyen és ehhez hasonló sok kérdés megmagyarázására kérjük a tisztelt Akadémia "tudósait". Rengeteg az ellentmondás, a bizonytalanság, az ingatag feltételezés, ami történelemírásunkat útvesztőbe vitte, a MTA pedig csak helyben topog. E topogásnak az egyik oka, az igaz tény elhallgatása, a másik, a téves tanok elfogadása és ez a súlyosabb, mert betölti azt az űrt, ami az igaznak, a valóságnak lenne a helye és így nem tűnik fel a hiány. Ennek másik káros hatása, hogy az elferdített, vagy enyhébb kifejezéssel téves elfogadás köztudatba vitele, valótlan következtetések sorát vonja maga után, amely tovább mélyíti a félremagyarázásokat, ami így lehetetlenné teszi az összefüggő, önmagát igazoló történelemírás lehetőségét.

A finn-ugor elmélet bevezetésével tévútra jutottunk, ezért a bajok, tévedések okozóját, hibakeresést mindjárt az elején kell kezdenünk.

E tanulmányban csak a "Vérszerződés"- től kezdve tekintünk vissza a múltba. Ha ezt az időszakot sikerül valóságosan tisztázni, akkor innen meglehetősen biztonsággal követhetnénk történelmünket vissza és előre. Nagy a valószínűség, hogy az ebbeli ismereteink tévesek, vagy elhallgatottak. Maga a Vérszerződés történelmünk egy nagyon zavaros része, pedig ennek alapvető hatása, fontossága van. Mi rendületlenül hiszünk a Vérszerződés történelmi valóságában, sőt, nem egy, hanem legalább két vérszerződést is tárgyalni fogunk. Az egyik a Szkítiából való kijövetel idejében ment végbe, amikor Álmost választották vezérül. A másik Moldva területén, Etelközben történt.

A szerződés jól ismert öt pontja egy hagyományos szöveg felsorolása, amely a honfoglalást megelőző időkben vált szükségessé az egymáshoz csatlakozó népek alaptörvényeként, amelyet vérszerződéssel pecsételtek meg.

A vérszerződés hagyományos pontjaiba iktatott egyenlőségi alapelv – szószerint – " amit közösen szerzünk, abban közösen részesülünk", volt a törzsszövetség fenntartója, ami megmentette a pusztulásra, vagy szolgaságra került gyengébb, kevésbé népes néptöredékeket. Ezekkel a feltételekkel örömmel csatlakoztak. A törzsszövetség így volt képes emberveszteségeit pótolni. Az ilyen testvériségi elv a beolvadásnak szabad utat adott.

A mostani látószöggel nézve, nem szabad azt feltételezni, hogy a kis kóbor törzsi csoportulások élete véletlen események sorozata lett volna. Láthatjuk, hogy nem morzsolódtak fel, hanem sok esetben új hazát és birodalmat tudtak létrehozni. Az a magyarázat, hogy ezt csakis harci készségüknek, nyilaiknak köszönheték, túl leegyszerűsített magyarázat, mert nyilaik, lovaik másoknak is voltak. Egy államalapításhoz, ehhez sokkal több szükséges, mondjuk emelkedettebb eszmei és erkölcsi adottság.

A hét vezér Vérszerződése Etelközben kellett, hogy végbe menjen.

Feltehetjük a kérdést itt, hogy kik kötötték az Etelközi Vérszerződést? A krónikás elmondása szerint, a Szkítiából kijövő "hét magyar" vagyis a hét törzs vezére, akik egymást vértestvérül fogadták és Árpádot vezérükké, fejedelmükké.

Itt egy zavaros ellenvetés észlelhető, és pedig abban, hogy a "hét magyar" Vérszerződést kötött. Ha már egyszer testvérek voltak (hét magyar), akkor föleslegessé vált volna az Etelközi Vérszerződés. Magyarázatul azt említik, hogy a Kazár Birodalomból kivált és A hozzájuk, Almoshoz csatlakozott törzseket fogadták magukba. De ez nem valószínű – írja Duli Antal-- mert a csatlakozó népekkel már az indulás előtt kellett volna ezt elvégezni. Honfoglalásra indulni még nem csatlakozott néppel nagyon veszélyes és bizonytalan. Amit Álmos egész biztos, hogy nagyon jól tudott. Etelközben nem volt népcsoport, akivel egyesülhettünk volna.

Krónikásunk minden bizonnyal tudta, hogy a "Hét Magyar" nem fogadhatja testvérévé egymást. De ha másokról van szó, akkor miért nem nevezi meg őket? Ha meg nem világosít fel, akkor miért említi? Mert a kifejezésben benne értendő, hogy másokkal vagy valakikkel szerződést kötöttek. Az az érzésünk, hogy valamit el kellett titkolnia, de ugyanakkor sejtetni engedi a történeteket, s a következtetésre alkalmat ad. A Vérszerződés említésekor okvetlen fel kell tételeznünk idegenek testvérül fogadását. De kik lehettek ezen idegenek?

A krónikás még azt is meghatározza, hogy testvérré fogadáson kívül nemzetté alakulás történt a Vérszerződés által és nemzeti fejedelmet választottak. Ha az Etelközi Vérszerződés nem pontosítja a csatlakozó népet, akkor mi is történt itt?

Elfogadhatjuk azt a híresztelést, amit már korábban írtam, hogy úgy zavartak be bennünket a Kárpát-medencébe? Ha úgy kergettek bennünket, akkor miért szálltunk meg Etelközben? Talán azért, hogy bevárjuk üldözőinket? Ha ellenséges szláv népek lakhelye lett volna a Kárpát-medence, és nem nyitották volna meg a hágókat, akkor a honfoglalás nem valósulhatott volna meg. A lovasság ezrei, a szekerek, asszonyok és gyermekek százezreivel – a szláv anyáktól való magyarosítás tanát a finn-ugoros szemétkosárba dobjuk – és állataik milliárdjával, a hegyi ösvényeken át ide be nem jöhettek volna.

"És ha sikerül is az előhadnak betörni, harcok árán kell az utána lassan vonuló népet belülről fedezni, az utóhadnak meg kívül csinálnia ugyanezt: bevonulás közben és utána téres helyet csinálni a benti kibontakozáshoz, gyorsan élelmet szerezni, megteremteni a nagy hódító hadjárat elő feltételeit és csak ezek után kerülhetett volna sor az igazi feladatra a honfoglalásra."

Mindezzel Álmos, a nagy hadvezér, tisztában volt. Ezért elfogadhatatlan a besenyőktől üldözött magyar honvisszaszerzési elmélet. Ugyanígy elfogadhatatlan az is, hogy népes szláv nép lakta be a Kárpát-medencét. Őseink csak úgy hajthatták végre e csodálatos honvisszaszerzést, ez csak úgy volt lehetséges, hogy tudtában voltak kárpát-medencei ősnép mibenlétének és szövetségi kötelékben állottak. Nem számíthattak semmiféle kívülről jövő segítségre. Bizánc cserbenhagyta őket. Ebből kifolyólag a bolgárok elleni harcban esett el Levente, Árpád első szülőtte. Nem számíthattak kazár segítségre, mert hisz ez időben váltak ki e birodalomból, mivel nem tudták elfogadni Obadja által erőszakolt talmudi törvényeket. (Bővebben Artamanov: **Isztorija Hazar**, Leningrád, 1962. p. 523. És Zakar András: **Fordulópontok Történelmünkéből**, 1987. 9. old) Ekkor volt besenyő-magyar ellenesség, mivel mi magyarok megtagadtuk a kazár kagán felkérését, hogy vállaljuk el a birodalomban a rendfenntartói szerepet, a belső lázadások leverésére. Ha ezt elvállaljuk, akkor az a sors várt volna ránk, ami bekövetkezett a besenyőkkel, a kihalás, mivel ők elvállalták a rendőri szerepet. Tehát, a történetek után megállapíthatjuk, hogy az időben volt besenyő-magyar ellenesség, de besenyők általi üldözés nem. Álmos és fia, Árpád, tudták, hogy az egyedüli segítséget, a szövetséges benti lakosság szolgáltatja.

A Kárpát-medencében ekkor az avar birodalom széthullt kis apró csoportokra, hűbéres frank fejedelmek alatt élt. A lakosság két részből állt. Az őshonos pór nép, aki az avar uralom alatt is szolganép volt, mivel nem katonanép volt, hanem földhöz kötődő, földműves nép. Az uralkodó hódító népek jöttek és mentek, de ők, a pór nép maradt. Nekik Árpád jövetele csupán új urakat jelentett, ezért nem is gondoltak ellenállásra. A lakosság másik része az Avar Birodalom volt élvezői voltak. Ezeknek Árpád jövetele a felszabadulást jelenti. Ha pedig a bejövőkkel egyenrangú szövetséget köthet, akkor visszakapja hatalmát, megosztva azt a hun-származású bejövőkkel.

Így, a kárpát-medencei ősnép, és a hatalmát veszített avar nép szövetségre talált. Árpádnak volt egy erős, jól szervezett, jól felkészült hadereje, de nem volt egy véglegesnek mondható élettere. Ezért volt szükséges számukra az egykori Atilla birodalom, az ösföld, a Kárpát-medence visszaszerzése, mint Atilla leszármazottainak, és mint ilyenek, jogos örökösei a földnek. Az avar nép pedig visszaóhajtotta a tőlük elvett függetlenséget. Így talált szövetségre a két nép.

Az egymás szövetségét kereső népek az őshonos pór és a katonai avar nép szövetsége megpecsételődött az Etlközi Vérszerződésben.

Arra a feltett kérdésre, hogy "kik kötötték a Vérszerződést?" a válasz ez lehet: A hazatérő Árpád népe és a Kárpát-medencén belül élő népek vezérei.

Most próbáljuk a tényeket a megfelelő helyekre behelyettesíteni, hogy a valóság tényleg megvilágosodjon, és bizonyítást nyerjen.

A vérszerződési pontok a csatlakozó pusztai népek mindenkori szerződési formája volt, s ez az a tényező, ami megőrizte a törzsi szövetséget a felmorzsolódástól. Ez a tételbizonyítást nyert az Etlközi Vérszerződésben is, mivel itt is az "ősi vérszerződési pontok" alapján történt a csatlakozás. Árpád népét a pusztulástól mentette meg. A Vérszerződéssel viszont egyszerre nagyhatalommá vált.

Most időben vissza kell ugrnunk a honvisszaszerzést megelőző etelközi időbe. Történelemírásunk nem tárgyalja, hogy mi oknál fogva álltunk meg Etlközben, a Kárpát-medence küszöbén, miért telepedtünk ott meg, holott nem volt Álmos szándékában a végleges megtelepedés, hiszen ők Atilla földjét akarták. Egy terület elfoglalásakor mindig a gyors rajtaütésszerű támadás az, ami a siker kulcsa. A várakozás, halogatás, a sikertelenség előidézője. Mint írtam, nem azért állott meg, hogy időt adjon a bentiek védelmi felkészülésére, a hágók elzárására. Mint tudjuk, a veszélyeztetett ország lakossága tétlen, semmit sem tesz. Nem zárja el a hágókat, hogy miért nem, mind erre nem kapunk választ történelemírásunkban.

Az okszerű következtetés szerint azért, hogy a bentlakókkal megköthesse a szerződést, ami a siker legfontosabb biztosítója. Álmosnak itt adták át a csatlakozás biztosító zálogát, a kezeseket. Ennek megtörténte után, megkötötték Bizánccal a szövetséget, a bolgárokkal

szemben való biztosító támadás végett, hogy a derékhad a bolgárok ellen Levente vezetésével az Al-Dunához vonuljon elvonva a bolgár erőt Árpád bevonuló hadai elől. Tudjuk, ezt a szerződést Bizánc megszegte.

Az írottak szerint, hadaink a hágókon zavartalanul bevonultak. Utat vágtak a szekerek és csordáik számára. Beérkezés után, Munkács térségében negyven nap táboroztak békében. Így kezdődött a honfoglalás. Ezért helytelen e kifejezés, mert nem honfoglalás volt, hanem hon-hazatérés.

Történelmünk nem nevez meg egyetlen csatát sem. Ha ilyen lett volna, akkor egész biztos, hogy maradt volna valamiféle dicsőítő honfoglalási feljegyzés. De ilyen nem is lehetett, mert a bentlakó nép szövetségesünk volt. Itt népi kicserélődés nem történt, mivel a hazatérők is azonosak voltak a bentlakó népességgel. A lakosság egységes, sajátos arculatot mutat faji, nyelvi, vallási és népművészeti vonatkozásban, egészen a Habsburg betelepítésekig.

A negyven napig egy helyben táborozó lovas honfoglaló hadjárat érthetetlen. De ha elfogadjuk, hogy Árpád nem ellenséget, hanem szövetségest talált, akkor minden egymásba illik, a talány megoldódik. A további "honfoglalás" is hasonló harc nélküli bevonulás volt. Árpád megüzente Zalánnak, hogy adja át a földet, aki ezt megtette és megfutamodott, egészen Titelig, ahonnan visszaüzent Árpádnak, hogy görög-bolgár segítő hadakkal jön vissza. Ennek a csatának történetét Vörösmarty: **Zalán futása** című versében érzékelteti.

Ménmarót birodalmának elfoglalásakor 15 székely és 20 magyar harcos áldozta életét. Mindenki láthatja, hogy ez nem honfoglalási harc volt, hanem csak egy kis csetepaté. A csata után rövidesen Ménmarót gyermekei összeházasodtak Árpád rokonságával. A többi "hatalmasság" vagy megfutamodik, vagy önként behódol. A krónikás, a dicsőség felmagasztalásáért ide iktatja Szvatopluk legyőzetését is, holott tudjuk, hogy ekkor már nem élt. Amit a "honfoglalás" harcairól a krónikás feljegyzett, nem egyéb, mint egyes frank hűbérúr családi házaik védelmében kifejtett erőlködése.

Ez feltételezi azt, hogy ezen hűbér urak – az idegen hatalmak által ide kinevezett "helytartók" – mögött nem volt néptömeg, S az adóbehajtás volt a főfeladatuk. Az itt élő pórnépből hadat nem verbuválhattak. Ez mutatja, hogy a lakosság nem a vérük, hanem alattvalójuk volt. Idegenek voltak, amit a nép nem támogatott, Árpáddal pedig szövetség lett, hiszen tudjuk, a székelyek Árpád fogadtatására mentek.

A lakosság veszélyeztetés idején, vagy szembefordul a támadóval, vagy menekül. Itt egyik eset sem fordult elő. Ellenkezőleg, a nép mindig hódolattal, a kornak megfelelően ajándékokkal fejezte ki várakozását és bizalmát. A bajor püspökök 900-ban, panaszlevélben tudatták Rómával, hogy a lakosság egy része, hajukat megnyírva, a magyarokhoz csatlakozik. Erről az esetről írja Mosolygó József, hogy "a frank fegyverek, által leigázott . . . avar vitézek" voltak a csatlakozók.

A kárpát-medencei lakosság a hazatérők hadait szaporította és szövetségese lett a magyar hadjáratokban.

Az Etelközi Vérszerződést a bejövő törzsi vezérek és a már bent lakó népek vezérei köthették. De kik voltak ezek? Zalán és Galád nem lehetett, mert nem szövetkeztek Árpáddal és nem is tartoztak az őshonos, vagy az avar népréteghez sem. Véridegen helytartók voltak. Mi az eredeti vérségi vezéreket akarjuk megtalálni, akik a nép bizalmát bírták, mint akik a jogfosztott elődeik után örökölték a nép bizalmát.

A leigázott népnek is volt vérségi vezére. Talán törzsfője is. A frankok nem ölték meg mind a legyőzött avar vezetőket, hanem megkereszteltették a győző frankok hitére (Rom. Kat.) és mint hűbérest haza küldték a maradék országba. Ezzel a tettel lecsendesítették a népet. Íme egy bizonyíték, amely Duli Antal felvetéseit alátámasztják. II. Eugenius Pápa 826-ban levelet küldött Tudun avar kagánnak, hogy állítsa vissza Pannóniában és Dáciában a régi püspökségeket, melyek a rómaiak és a gepidák alatt virágzottak.

Mikor szűnt meg az avar kagánság? Azt nem tudjuk. Ellenben ismereteink vannak, hogy Morvaországban, Ausztriában a század kezdetekor még voltak avarok.

Árpád mindenképpen találkozhatott Tudun kagán fiával. Tehát feltételezhető, hogy a "hazajövők" és a "bentiek" vezérei kötötték a Vérszerződést.

Sokan a kabarokat a palócokban vélik felismerni. A palóc földön sok a hun emlék. Úgy tudjuk az egykori Dácia, a jelenlegi Felvidék, Tudun birodalma volt. A hun-avar azonosság közismert. Ezért volt lehetséges, hogy Árpád 892-ben haddal segítette Arnulfot a morvák elleni harcában. Hogyan magyarázható az, hogy Árpád hadával Moldvától Beregen át a Duna kanyarig idegen népen és földön átmehetett minden ellenállás nélkül? Az egyedüli magyarázat, hogy az itteni nép szövetségese volt.

A palóc a székellyel is rokonságot mutat. A székely hunnak vallja magát. A palóc nép a tudomány szerint kun. Anonymus írása tudósít, hogy Baranyában a kun-kabar Ete vezér szállt meg. Mit jelent ez? Azt, hogy népe azelőtt is ott lakott és ezért települt vissza? Ete, mint előkelő család Erdélyben is előfordul. A "kun" név összekötő kapocs Baranya, a székely és a palóc között mondja Duli Antal. A székelyek a kun-kabar közösség tartozéka. A palócok itt éltek, a kun-kabar kapcsolaton át fogadjuk el ezen nézetet, amit Baranya népére is kiterjesztünk és az avar birodalom népeit, látjuk bennük. Ők voltak azok a kabar-kunok, akik a székelyekkel együtt Álmos táborába mentek már Kiev területére, a hazatérés előkészítésének letárgyalása végett.

Azok az "ügynevezett" kabarok, kiket Álmos hadai úgy kaszaboltak, mint a "tököt" azok a kazár birodalomban már elzsidósodott népek voltak.

László király (1077–1095), akit mi most Szt. Lászlónak ismerünk, aki a legjobban szeretett és tisztelt király az Árpád-házi királyok között, akinek a tettei nagyban elősegítették a

nemzet felemelkedését, megerősítette az ország területét, de ez utóbbi tettét mi nagyon felületesnek tartjuk. Ő volt az, aki megváltoztathatatlan kárt okozott nemzetünknek. A magyar befolyást olyan területekre terjesztette ki, melyeket rokonság kapcsán örökölt, és ahol mi magyarok nem voltunk többségben. Miután a horvát király, Zvaimír Demeter meghalt 1088-ban, a horvátok felajánlották a trónt László királynak. Horvátország 1920-ig önrendelkezési joggal bíró ország volt Magyarországon.

Ugyanakkor László király (Szt. László) megakadályozta a Kárpát-medencén kívül élő avar-kunok belterületre való letelepedését. Ezek a kunok szövetségben voltak Bizánccal, de szerettek volna egyesülni elszakadt néptestvéreikkel. Megjegyzendő, hogy az elmúlt évezredekben a magyarfajú népek a Kárpát-medencét tekintették anyaországuknak, ősi földjüknek. E testvérnépeket vallási alapon szakították el egymástól. Róma nem engedte a „pogány” kunokat a Kárpát-medencébe a keresztények és a már kereszténnyé vált avarok közé, mert attól tartottak, hogy a nemrég megtérített avarok és magyarok elhagyják új hitüket, és a pogányságba süllyednek vissza. (Körülbelül 200 év múlva, IV. Béla király uralkodása alatt, 40.000 kun család telepedett be a Duna és a Tisza közé, melyet ma Kis- és Nagy-kunságnak hívunk.)

A németek ugyancsak tartottak az avar betelepедéstől, mert ebben a magyarság erősödését látták. A keresztény felfogás támogatta a német érdekeket. Szt. László majdnem teljesen kiirtotta a kunokat, akik a Kárpátokon kívül éltek. Így teret engedett a szláv és az oláh népeknek, akik 1204-ben szabadultak fel a bizánci elnyomás és rabszolgaság alól. Hagyta őket lassan beszivárogni a hun és avar területekre, ahol a népsűrűség megritkult ebben az időben.

A krónikás szerint a hazatérő törzsek száma hét, de ugyanitt említi, hogy Kievnél egy nyolcadik törzs, a kun-kabar csatlakozott. Ugyanakkor a hazatérés után, csak hét törzsről szól a krónikás.

Konstantin nyolc törzset említ. Ami a meglepő, hogy Árpád törzsét, a megyert, nem elsőnek, hanem másodikként említi, és a kabar nevezi meg elsőnek. Történelemírásunk e kételyre sem ad feleletet. Duli Antal fejtegetése szerint, mintha minden megvilágosodna, ha elfogadjuk, hogy a kun ugyanaz a nép, mint a kabar, akik már előzőleg jöttek vissza és már Árpád előtt itt éltek a Kárpát-medencében. E nép vezetői találkoztak Álmossal Kievnél. Hangsúlyozzuk csak egyes vezetői, de nem népeik, így, a szövetség megtörténte után, a kun-kabar-székely nép vezetői mentek a hágókon túlra a hazajövő Árpád nép fogadtatására és az Etelközi Vérszerződés megkötésére. A nép pedig helyben maradván várta a hazaérkezőket. Történetírásunk szerint hét vezér jött be a Vereckei hágón. Mi a magyarázat arra, hogy Konstantin, aki jól ismerte őseinket, mint már idéztük nyolc törzset említ és nyolcadikat, azaz a kabar törzset nevezi meg az első, vagyis a főtörzsnak. Duli Antal szerint a magyarázat erre a következő: Konstantin ismertetése szerint, a kabaroknak három törzse összetett törzs volt, vagyis nagyobb, népesebb, mint a bejövők bármelyike külön-külön. Ezért elfogadható a rangsorolás. Ezt az álláspontot még jobban megvilágítja az a tény, hogy ez a három törzs törzsszövetség volt, magasabb rendű egység, mint a törzs:

nem törzsfőjük, hanem kagánjuk volt, vagy más szóval, kendőjük. Konstantin írása hiteles kell, hogy legyen, mivel ismeretei az Árpád unokáktól származnak.

Kündü fia Kurszán, Árpád kortársa és vezérként jegyezték fel. Niketés bizánci császár, Álmossal és Kurszánnal tárgyalt. Valószínű, hogy a bizánci szövetséget ők kötötték. Kurszán szálláshelye Bud környéke. Bajor vendéglátogatásra hívják, amit elfogad, majd ott megrohanják és kivégzik. Szálláshelyét Árpád családja foglalja el.

Történelemírásunk megint hiányos. Nem felvilágosító, átsiklik ebben az időben nagyon nagy sérelmet és erkölcstelenséget jelentő eseményen, amely a bejövöket érte, Kurszán meggyilkoltatása egy, a bajoroknál tett baráti látogatás alkalmával. Krónikásaink feljegyezték Zolta fejedelem mérhetetlen felháborodását a két magyar hadvezér Bulcsu és Lehel megalázó felakaszttatása végett. E cselekménnyel a bajorok a nemzetet alázták meg, amit Zolta irgalmatlanul megtorolt. Egy külön megtorló hadjáratot küldött Botond, Szabolcs és Orkony vezetésével. Ugyanakkor Kurszán baráti látogatás alkalmával történt kivégeztetése ellen nem mozdultak. Úgy látszik semmi felháborodást ez esemény nem váltott ki a hazatérők körében. Van valami elhallgatott célzatosság itten? Azt hisszük van, ami összefügg a központosított – Árpád Ház általi – hatalom megteremtésével. Nem érezték nagymérvűnek e nemzeti veszteséget, talán még látszólag erősítette is a hazatérőket, a központosítani akaró hatalom megteremtését.

"Kündü", kende, az egyik legnagyobb méltóság. Al-Bekri arab író XI. században írja, hogy a Lebédiában élt magyarok királyát "kendének" nevezik.

Az itt írottak után feltételezhetjük, hogy Kurszán, a Kárpát-medencén belül élő avar és az őshonos pórnépek volt a legrangosabbja. Akkor pedig a kabarok kendője lehetett. Ő kötötte Árpáddal az Etelközi Vérszerződést, de már Kievnél is ott lehetett. Ez a meglátás látszik beigazolódva a bizánci tárgyaláskor, mert ha Kurszán valóban a kárpát-medencei nép fője, akkor Niketés császárnak vele is szövetséget kellett kötnie, Álmos ezt egyedül nem tehet.

A bejövetel után a törzsek az általuk megszállt területet saját birtokuknak tartották. Kurszán volt a sokkal népesebb bentlakók feje, és magasabb fokon, mint a megszálló törzsfők. Ez érthetetlennek látszó tény és pedig azért, mert a tényleges hatalom a hazatérők kezében volt. Ezt az ellentétet még a Vérszerződés sem tudta egyenesbe hozni. A bonyodalmat Árpád oldotta meg, valószínű, hogy a vezérek hozzájárulásával, amikor azok nem ellenezték, hogy a megüresedett Kurszán szállásterületet bekebelezhesse, de ezzel engedélyezték az egység, a központi hatalom megvalósulását.

Ezek után, ha elfogadjuk, hogy Kurszán a benti népek uralkodója, Felső-Magyarország, Felvidék, (Dácia) uralkodója Árpáddal szövetkezett, akkor érthető, hogy Zalán, Ménmarót és Glád mi oknál fogva nem vállalták a teljesen reménytelen harc felvételét Árpáddal. Ehhez a szövetséghez, ha hozzáadjuk a székely csatlakozást, amit bizonyosan tehetünk, akkor láthatjuk, hogy nem volt, nem élt idegen ellenséges nép a Kárpát-medencében.

A krónikák tanúsága szerint, a székelység hunnak, Atila leszármazottnak vallja magát, de ezt a hitelesnek mondható adatolást történészeink nem fogadják el, ugyanakkor nincs rá magyarázatuk, hogy nyelvüket, a magyar nyelvet, honnan tanulták el. Az szinte lehetetlen, hogy Árpád magyarjaitól. Az egyetlen bizonyosság, hogy már Árpád érkezése előtt itt éltek. Bartucz Lajos és László Gyula az avarokat magyarnak határozták meg. Tehát egy magyarul beszélő ősnép taníthatta a bejövő és a már korábban itt élő népeket (avar). Itt kivétel talán a megyeri törzs.

Szent Istvánt történelmünk úgy mutatja be, **"mint a pogányságból kivezető hittérítő apostolt, akinek minden más cselekménye ebből származik és ez volt uralkodói tevékenységének első célja és központja."** Ez teljesen történelmietlen híresztelés. I. István nem a pogányságot törte meg, hanem az itt talált lakosság szervezeteit és a görög kereszténység erejét. Vagyis a zsidó katolikus egyház megalapítója lett. A hittérítést szajkoló történész gárdának és I. Istvánt apostoli királyként hirdető táborának szükséges a pogányság elfogadása és hangoztatása, mert azzal, hogy az egyik kereszténység helyébe a másikat ülteti, még nem lesz hittérítő apostoli király. Tudni kell azt is, I. István idejében még nem különült el a kettő, mert ez csak 1054. július 16-án következett be.

Történészeink meghatározása szerint, I. István, azaz Szent István volt a nemzetalapító. Ami talán részben el is fogadható. De az igazi célja, az Árpád Ház központi hatalmának biztosítása volt. Minden egyéb intézkedése cselekedete ennek a célnak volt alávetve. A Vérszerződés – írja Duli Antal: elég volt a hon alapításához és az ezt követő századig, de nem tudta a két magyar népréteget összekovácsolni. A feszültség egyre erősödött, amit enyhíteni kellett, a nemzet jövője érdekében. A bejövők uralmát valószínű, hogy állandósítani tudta volna a bejövő törzsfők és azok hadainak segítségével, de a szervezett uralom, csak erős központosított hatalommal állhat fenn. Itt viszont a törzsfők ellenállásába ütközött. A központosított hatalom megszervezésére nem volt elég ereje, ezért külföldi segítséget kért. Ezt a külföldi segítségkérést használta ki az akkori legnagyobb ellenségünk, a német. Térítés fedőnév alatt I. Ottónak sikerült megtörni a magyar hadi erőt, s a kereszténység leple alatt, jól bújtatott német hódítást végbe vinni, amit I. István túl későn fedezett fel.

A másik oka a nyugat felé irányulásnak az volt, hogy a görög kereszténység már ekkor elterjedt szervezettel rendelkezett, a már itt talált lakosság körében. Ezért az őslakosság szervezeteire kellett volna építenie. Ami egyenlő lett volna az erő áthelyezésével, ami az őslakosokat, az itt talált népet tette volna döntő helyzetbe, amit I. István nem akart. Felmondta elődjei által kötött Vérszerződést, mert íme a Vérszerződés szövege így hangzik **.. ."Azok a fejedelmi személyek, akik a tulajdon szabad akaratukból választották Álmost urukká, sem ők maguk, sem fiaik soha, semmi esetre ki ne essenek a vezér tanácsából és az ország tisztségeiből."** Ha netalán a bizánci kereszténységet választja, akkor meg a gyengülő Bizánc, már a távolság miatt is kevésbé nyújthatott volna segítséget szükség esetén. I. István bízott a nyugat őszinte barátságában. Ezek a tényezők döntőek lehettek a határozat meghozásában.

Érdemes megjegyezni, hogy Bizánc és Róma egymás elleni küzdelmének I. István döntése adta meg az erőltetődést Róma javára. Amikor beálltunk a nyugati kereszténység oldalára, Róma csak ezután, 1054-ben érezte magát elég erősnek ahhoz, hogy Bizáncot kiközösítse.

I. István talán legnagyobb hibáját akkor követte el, amikor nem tudatosan csak a központosítási hatalmának megvalósítása érdekében, átvette nyugattól a fél-rabszolga rendszert, a jobbágyrendszert. A földbirtok hatalmának felismerése arra készítette, hogy támogatói között ossza azt szét. A három legfontosabb birtoklást tartotta a kezében. Az egyházat, földet és fegyvert. Ezzel szilárdította meg és véglegesítette a bejövők hatalmát, ami létrehozta az erős központosított államot.

Ezért nevezik honalapítónak, ami csak részben fedí a valóságot, mint előbb említettem. Az igaz, hogy az általa vezérelt központosított hatalmat megvalósította, de ugyanakkor előidézte az őslakosok és a korábban hazatérő magyar népcsoportok, valamint a törzsi ellenállók szolgaságba vetését. Mivel támogatói az ellenséges népek közül voltak, így azokat jutatta előnyös helyzetbe és a kétszeres vérszerződést kötő, vértestvérré válókat megtagadva, előidézője lett a belső magyar-magyarelles érzületeknek és harcoknak. Így okozója lett az idegenek beözönlésének és ezzel kezdetét vette a magyartalanítás.

I. Istvánnak mindenképpen meg kellett volna találnia az utat az egyezsége bármilyen áron is. Nem lett volna szabad az idegen ellenséggel való szövetségnek megtörténnie. Ha az ellenséggel képes volt egyezsége jutni, akkor meg kellett volna találnia a közös nemzeti nevezőt az egyezsége. Hogy a nép erre hajlandó lett volna, bizonyítja, amikor Aba Sámuel választotta a nép királyának. Ez időben a nép egységes lett újra, megszűntek a belső harcok és ekkor vált szállóigévé, hogy a németnek "nem arannyal, hanem vassal fizetünk".

Aba Sámuel személyében, az egész Kárpát-medencei magyarság elnyomott népeinek megszemélyesítőjét látjuk, amely felvette a küzdelmet a betolakodó német erőszak ellen.

I. István hibájának róhatjuk fel, hogy az időben szemre gyengülő Bizánci Kereszténység helyett, az akkor erősödő, ő általa erőre kapó Római Kereszténységet választotta, mert az Ő támogatásával a Bizánci Kereszténység is ugyanúgy megerősödhetett, erőre kaphatott volna, mint azt tette a Római Kereszténység. Ha Bizáncot választja, akkor nem kellett volna az őslakos népet erőszakkal az új vallásra téríttetni. Az inkvizíciót és az ezzel járó szenvedéseket, üldözéseket, kivégeztetéseket elkerülhettük volna.

Nem került volna sor ősi írásunk, rovásírásunk megsemmisítésre, mert Method és Cirill püspökök nem erőszakolták népüket a római írásjegyek átvételére, helyette a mi írásunk átdolgozásával adták népeiknek a cirill betűrendszert. Bátran feltételezhetjük, hogy meghagyták volna régi sajtóunkat. Őnekik csak az volt a fontos, mivel – ellenlábask voltak az időben Rómával – hogy ne a latin betűrendszer fogatosodjon meg. Ennek előnye a nemzet számára felmérhetetlen előnyököt biztosított volna. Megsemmisítették rovásírásunkat, ezzel maguk, a nyugati civilizáció színvonalára süllyesztették népünket és

tömegénél fogva nyugat elhíresztelte – és még mindig híreszteli – barbár civilizálatlan államiségünk, saját maguk felmagasztalására. Ugyanakkor a "barbáron" való nagylelkű segítséggel ránk erőszakolták a nyelvünkre az elégtelen római írásrendszert. Elégtelen, mert nincs megfelelő betű minden magyar hangra. Ezért találhatók a latin szövegekben a magyar "szórványok" kifejezések alatt azon nevetséges zagyvaságok, melyek megpróbálták a római elégtelen betűrendszerrel visszaadni, leírni egy-egy magyar szót, vagy kifejezést. De hogy is lett volna lehetséges ezt visszaadni, amikor a római ABC-ből hiányoznak az alábbi hangokat kifejező betűk.

Á, CS, É, GY, Í, LY, NY, Ó, Ő, SZ, TY, Ú, Ű, ZS

Ezért ezer évet vesztettünk, míg végre sikerült összekombinálni, meghatározni olyan betűket, amelyek visszaadják az általunk használt hangok rögzítését. Ezért, a Római Kereszténységbe helyezés nem fellendülést, hanem egy hosszantartó műveltségi visszaesést idézett elő. Ezt a műveltségcsönkítést pedig még jobban fokozta a korabeli iskolák hiánya és az egyházi latin nyelv használata. Valahol utat tévesztettünk?

Anonymus szerint, az Avar nemzetség hun származású. Más kútfők kihangsúlyozzák, hogy az Avar nemzetség "a legrégebb magyar nemzetségek egyike". De hogyan lehet ez az ellentmondás? Hun és magyar?

A valószínűség az, hogy **"a magyarság nyolcadik törzsének a 'kabar' néven nevezett avar népnek egyik csoportját a Mátra vidékén találjuk és igazolják azt, hogy Árpád nem haddal foglalt itt hazát, hanem testvéri szerződés alapján szállta meg."**

I. István az államot megalapította, de a nemzet kettősségét nem tudta megszüntetni. Ezeréves történelmünkben észlelhetjük **"ezt a szembeállást, társadalmi, világnézeti, vallási és politikai vonatkozásban egyaránt."**

Ez azért is fennmaradt, mert az ország nyugati része többet kapott a kereszténység felvételének erényéből, mint a keleti rész (Erdély).

A feszültség, belső ellentétek rugója, hogy a nemesség a honfoglalásra és a haza védelmére való hivatkozással él. Az itt talált pór ősnép pedig csak "paraszt" volt számára. Itt megemlítendő, hogy Széchenyi István volt az első, aki ezt a fel fogást és joggyakorlatot meg akarta szüntetni. Ennek az első lépése a Lánchíd építésével kapcsolatban való nemességre is kivetendő adó.

Ébredj magyar az ősi föld veszélyben! Összefogott ellene a zsidó sugallat és a világhatalomra törő és azt vakon szolgáló amerikai kapitalizmus. (pl. Nancy Goodman Brinker antiszemita kirohanása ellenünk és legújabban Colin Powell: „Az antiszemitizmus

erősödésével hozták kapcsolatba Teleki Pál balatonboglári szoboravatását, arra hivatkozva, hogy a néhai miniszterelnök fogadta el az első európai zsidótörvényt.”

2002. február 8

III. RÉSZ

A fenti tanulmány második részének utolsó szakaszaiban kifejtettem azokat a végzetesnek bizonyult intézkedéseket, törvényhatározatokat, amelyeket a kereszténység felvételének útvesztőjében, tudva, vagy tudatlanul elődeink elkövettek, amelynek káros utóhatásait a lassan pergő évszázadok mutatták meg.

Nehogy félreértés történjen, itt nem a nemzet további megosztását, vizálykeresést akarom előidézni. Itt nem Római-katolikus ellenességről, vagy I. István azaz Szent István gyalázásáról, annak bűnössé tételéről akarok értekezni. Éppen az ellenkezőjéről van szó. Ahhoz, hogy valamit orvosolhassunk először a korokozókat kell felfedeznünk, kimutatnunk. Mindaddig amíg ezekkel nem jövünk tisztába, nem kezdhetjük el a gyógyítást. Nincs ír, ami begyógyítaná azokat a sebeket, amelyeknek nem tudjuk az okozóját.

Mi a nemzetben gondolkodó, Dr. Halász szavával élve „mély” magyarok százszor és sok százszor felsoroljuk mindazokat az okozókat, amelyeknek következtében Nemzetünk a jelenlegi nehéz, szorult helyzetbe került: tanulmányok, kimutatások, könyvek sokasága, doktori értekezések jelentek meg, felsorolva a pán-germán, keletre terjeszkedés ellen kifejtett harcainkat, ennek ember és terület veszteséit, majd a tatár, török pusztításokat, a közel 400 éves Habsburgok elleni harcainkat, vérveszteségeinket, Az általuk bevezetett idegen betelepítéseket, szabadságharcaink sikertelenségeinek miértjeit, az I. és II. Világháborúk számunkra kedvezőtlen, nagyon fájdalmas következményeit, a magyarellenesség elterjedéseit és így tovább.

Kétségtelen az itt felvetett pontok valóban okozói voltak „nemzeti nagylétünk” eltemetésének. Mindezek pedig csak a balsors előidézésének velejárói voltak. Valaha is elemeztük azt a szinte hihetetlennek tűnő tényt, hogy Hunyadi Mátyás (1440-1490) óta nem nyertünk egyetlen háborút, vagy szabadságharcot, annak ellenére, hogy a magyar vitézség, a harcban való hősiesség az egyetlen ami nem hagyta el árván, egymagára maradt nemzetünk. Fel kell tennünk a kérdést, hogy miért van ez így? Miért van az, hogy a szerbek, akiket a török ugyanúgy üldözött, sőt teljesen évszázadokra leigázott, egész életterét elfoglalta. Hozzánk menekültek, nálunk letek menedéket, mégis ők a szerbek voltak azok, akik idegen területen, a Délvidék egész területén elnépesedhettek, míg mi az őslakosok, akik egy nagy tömbben éltük be az egész Kárpát-medencét, ezen a nagyon értékes, legértékesebb agrár területen, ahol az éghajlat is a legkedvezőbb, majdnem teljesen kifogytunk, vagyis nagyon-nagyon megfogyatkoztunk.

Ugyanez a magyar kihalás folyamat miért folytatódott Kelet Magyarországon, Erdélyben? E területeken menedéket lelt népek mind műveltségi és erkölcsi elmaradottságban voltak velünk szemben. Mégis ők voltak azok, akik beolvasztottak bennünket.

Csobánczi írja, hogy a vlach név az őstörténelemben nem szerepel (Kelet Magyarország, 15 old). A fejezetben felsorolt adatokat többnyire e tanulmányból vettem át. Az oláhok a „rumán” nevet a Berliini Konferencián, 1878-ban kapták Gróf Andrássy Gyula javaslatára. A szó helyes formája „rumán” (Rumánia) és nem „román” (Románia), mint ahogy most használják, ami tudatosan megtévesztő, mert feltételezi, hogy valamiféle kapcsolatuk van Rómával. Miklosics és Hunfalvy nyelvészek a rumán nyelvet a Balkánról, Kr. u. a X. századtól eredeztetik. Az a feltételezés, hogy az oláh nyelv Dáciában, Erdélyben fejlődött volna ki, helytelen, mert ezt maga az oláh nyelv cáfolja meg, ugyanis az oláh nyelv valójában egy elrumánosodott szláv nyelv. Cihac, egy oláh nyelvész, tanulmányozta az oláh szókészletet, és arra a következtetésre jutott, hogy az oláh szóállomány 45.7%-a szláv, 31.5%-a latin, 8.4%-a török, 7.8%-a görög, 6%-a magyar és 6%-a albán eredetű. (Csobánczi, I.m. 15)

A szláv szavak csak akkor kerülhettek az oláh nyelvbe, amikor a szláv nép kapcsolatba került az oláh néppel. Ez a kapcsolat azonban csak Kr. u. a VII. században volt lehetséges, mert a szlávok csak akkor érték el a Balkánt. A rómaiak Kr. u. 271 és 1000 között nem említik, hogy Erdélyben találtak volna latin nyelvű népet. Nincs kétségünk afelől, hogy a nyelv a Balkán félszigeten alakult ki, úgy, hogy az epirusi pásztornép, a török, a görög és magyar nyelv mind rajta hagyta bélyegét.

A XIII. század első felében Brassó, Hunyad, Alsófehér és Fogaras megyékben alig éltek még oláhok és ekkor még nem volt állandó lakhelyük. Ide-oda vándoroltak állatjaik után. A század végén kilenc állandó oláh településről értesülünk. A XIV. század közepén már 24-ről tudunk. Minél jobban terjeszkedett a török a Balkán felé, annál nagyobb számban jöttek, menekültek az oláhok biztonságosabb területekre, Erdély, Moldva, Besszarábia, Havasalföld vidékére. Ekkor még nem kellett e területeken félni a török betörésektől rabszolgagyűjtés végett. Ez időben a magyar kardnak tekintélye volt.

Államunk nem viseltetett ellenségesen a betelepülő népekkel. Egyes esetekben még segítséget is kaptak a vármegyétől. A XV. században meg adómentességet is kaptak, hogy megtelepedhessenek. A görögkeleti egyház még az egyházi tized adóját is elengedte nekik. A középkorban, a tatárjárás idejében, amikor hazánk népessége nagyon megritkult, a magyar lakosság száma még ekkor is messze túlszárnyalta őket. Az oláhokat nagyon vonzotta a civilizált magyar életforma. Idegen eredetű családok gyakran kaptak nemesi rangokat, amely biztosította számukra a magyar nemességgel való kapcsolat kiépítését.

Az irodalmi oláh nyelv a XVI. században, abban a korban lett bevezetve, amikor az Erdélybe telepített szászok az oláhok részére is eljuttatták a Reformációt. Erdély fejedelmei támogatták ezt az igyekezetet. A nemzet kialakulásában a legfontosabb tényező lett az, amikor a görögkeleti egyház a vlach (oláh) nyelvet tette meg az ige hirdetés hivatalos nyelvének. A XVIII. században a katolikus egyház sem akart lemaradni, ezért a jezsuiták kezdték az ige hirdetni, és szándékosan ellatinosították az oláh nyelvet. A korai vlachok még a cirill ábécét használták. Nehézségek merültek fel a latin ábécé átvételekor. Ezért két nyelvi forma alakult ki, a kiejtési (hangtani) és a szófejtő (etimológiai). Ma a kiejtési módszer van használatban. Az oláh nyelv gyorsan fejlődött. Röviddel ezután Budán nyomtatták az első oláh nyelvű könyveket.

A magyar értelmiség „felvilágosult” államfogalmában az oláh nemzeti eszme csak egy ártalmatlan kulturális nemzeti eszme. Mi, a jelenkor magyarjai már tudjuk a valóságot.

Erdély fejedelme, Báthory István (1571-1581), aki később Lengyelország legkiválóbb királya lett, nagy tömegű rumánt hozott be a törököktől elfoglalt területekről, és Erdélybe telepítette őket. Erdélyben uralkodása alatt az ipar és kereskedelem fellendült és az oláh nyelvű könyvek kiadását is nagyban támogatta. Ez volt az oláh felvilágosodás korának kezdete, de ezt a békés együttélést megzavarta a Habsburgok cselszövő politikája, amely hamis hitegetésekkel szította a magyarellenességet.

1601-ben az osztrákok Basta Györgyöt nevezték ki Erdély tábornagyává. Borzasztó kegyetlenséggel uralkodott. Kibirhatatlanul magas adózást vezetett be. Zsoldosait nem fizette, fizetés helyett rablásra ösztönözte őket. Ha valaki bármilyen kifogást emelt tevékenysége ellen, azonnal kivégeztette.

A XVII. század második felében a törökök hét vármegye minden falvát kiirtották. Az oláh pásztornépek ekkor lejöttek a Havasok oldaláról, és benépesítették a kihalt, elhagyott területeket. 1700-ban az oláhok száma 200.000 volt. Harminc évvel később számuk 425.000-re nőtt. Dél-Bihar megyében a 40 ősi magyar faluból 33 teljesen oláh lett. Négy falu teljesen eltűnt, és csak három tudott megmaradni magyarnak. A nagyfokú pusztulásért és az oláhok betelepüléséért ismét a Habsburgok okolhatók.

Az 1791-ben megjelent „Supplex Libellus Vallachorum” kiadványban az oláhok egy új elméletet hirdettek meg. E felhívás szerint: a vlachok Erdély őslakói, és a megszálló római Trajan császári hadsereg leszármazottai. Az oláhok azt tanítják, hogy 896-ban a vlachok

megadták magukat Töhötöm vezérnek, és azóta egyezmény áll fenn a magyarok és a vlachok között. (Csobánczi, 17)

Erre az általuk hirdetett szerződésre hivatkozva 1791-ben a vlachok kérvényt nyújtottak be II. Lipót császárhoz, melyben kérték népük egyenjogúságát a magyarokkal, székelyekkel és a szászokkal. A császár visszautasította kérésüket, azonban a magyar nemesség egy része rokonszenvezett ezzel az oláh kulturális nacionalizmussal, és még támogatta is azt. Így lett Pest az oláh nacionalizmus központja. (Csobánczi, 17) Az első oláh iskolát Balázsfalván alapították, Apafi fejedelem birtokán. Rövid időn belül háromszáz oláh iskola létesült Erdélyben. II. Lipót uralma alatt ez a szám 500-ra emelkedett, annak dacára, hogy nem élvezték a császár támogatását. Balázsfalván képezték ki az első oláh értelmiségieket is. 1831-ben megalapították a bölcsészeti, röviddel utána a hittudományi tanszéket.

Egy rumán egyetemi tanár, Barnitui Simon, Balázsfalván kihirdette, mi is a vlach nacionalizmus: „Az oláhok a római kultúra örökösei, egyszersmind örökösei a rómaiak Dáciára vonatkozó jogainak is. A római származás, római szellem és a római nyelv, a római vér, egyszóval az egész román lény fel kell, hogy lázadjon a hallatlan igazságtalanságok miatt, melyeket a rómaiak ivadékai századokon át túrni voltak kénytelenek. Aki ezt tagadja: áruló; aki olyan igazságot mond, mellyel ez ellenkezik, szintén áruló; és aki olyan dolgokkal foglalkozik, amelyeknek ehhez semmi közük, az eltévelyedett.” (Csobánczi, 18)

De azért nem minden magyar értelmiségi volt vak. Jancsó Benedek írja: „A balázsfalvi iskola számára a nyelvi és nyelvészeti tudomány nem azért volt szükséges, hogy annak segítségével népüket a kultúra magasabb fokára emeljék, hanem hogy a segítségükkel felépített tudós hazugsággal a népbe beoltsák, és megerősítsék a dákó-román eszmét.” (Csobánczi, 18)

Erdélyben, a XVIII. században ennek az elméletnek elfogadását az orosz ortodox egyház segítette elő, maga az ortodox egyház szította, buzdította a vlach erőszakos nemzetieskedést.

Ha áttekintjük a vlachok által lakott földrajzi területet a Don folyótól a Kárpátokig és Ukrajna déli szegélyét, melyek jelenleg Rumánia tartozékai, akkor arról győződünk meg, hogy az eredetileg mind magyar település volt.

A történelem ugyancsak önrendelkező magyar területet jelez ezeken a helyeken. Felsorolok egy-két adatot, melyeket talán már mi magyarok is sokan elfelejtettünk, a Nyugat pedig sohasem vett róluk tudomást. Havasalföld (Wallachia), Moldva és Besszarábia Hunyadi Mátyás alatt (1458-1490) magyar birtok volt. Veres Benedek felbújtatta Suky László vajdát, hogy jelentse ki Erdélyt független tartománynak. Mátyás Kolozsvárnál leverte a lázadókat és vezetőjüket Bogdánovics Istvánt Bajánál, a Szeret folyó közelében elfogta. 1479-ben a török szultán megkísérelte e területet visszafoglalni tőlünk, melyet annakidején

Murad szultán visszaadott Magyarországnak, de Kinizsi Pál egy hegyszorosban megverte a törököket, ahol 35 000 török és 8000 magyar harcos vesztette életét.

Hunyadi halála után országunk hanyatlásnak indult. 1520-ban Szulejmán török császár elfoglalta, és leszakította tőlünk Erdélyt. Ez időben a pásztor vlachok tömege telepedett Erdélybe. Mindennek ellenére a magyar nyelv megmaradt tisztának, a különböző népek pedig megtartották nemzeti jellegüket. A XVIII. században Moldvában, Besszarábiában magyarul beszéltek. Falvak, városok és földrajzi nevek mind magyarok voltak. Moldva fővárosának neve Jászvár, jelenlegi neve „Jassy”. Karácsonykőből „Pietra” lett, Ürményes „Urminásul-Valen”-re változott és Baja Bocu-ra. Az ősi magyar Szörénység fővárosának neve Szörénytornyavolt, mely most „Turnu-Severin”. A rumánok Hunyadi Jánost, a nagy magyar hőst – aki Nándorfehérvárnál (Belgrád) visszaverte a többszörös túlerőben lévő törököt – és fiát, a legnagyobb magyar reneszánsz királyt, magukénak hirdetik. A XIX. században a török szultán Konstantinápoly *Fanar* kerületéből görög polgármestereket küldött Moldvába és a Havasalföldre. Ezek a törökökkel egyetértésben állandóan raboltak, pénzt és minden értéket kieroszakoltak a néptől, ezért a „fanar” név „szélhámós” értelmet kapott. Ezek a hatalmasságok pénzért vásárolták meg tisztségüket a császártól, hogy bizonyos területek fölött uralkodjanak. E méltóságot „hospodár”-nak nevezzük. (Csobánczi, 21)

1764, január 6-án a Habsburg katonaság körbefogta az alvó Mádéfalva székely falut, ágyútűzzel szétlőtte, és megölt minden lelket, ki menekülni nem tudott. Báró Siskovics altábornagy volt a felelős e tettért. Bosszúból hajtotta végre azért, mert Csík vármegye lakossága megtagadta Mária Terézia parancsát, mely katonai szolgálatra szólította fel a fiatalokat a 7-éves háborúban (1756-1763). A férfiak a hegyekbe bujdosnak el a szolgálat elől. E mádéfalvi kegyetlenséggel a Habsburgok arra akarták kényszeríteni a férfiakat, hogy térjenek vissza, és álljanak szolgálatba. Báró Siskovics nagy gúnnyal jegyezte meg: „A székelységnek, hogy egészséges maradjon, évszázadonként érvágásra van szüksége!” (Csobánczi, 34) E tömegmészárlás Mária Terézia tudtával történt, aki csak azért lehetett királynő, mert a magyar nemesség a koronázáskor „életünket és vérünket a királynőért” felkiáltással támogatta a Pragmatika Szankció elfogadását. Ez volt a királynő hálája a magyar nemesi hűségért.

Ide, e feldúlt területre a Habsburgok nagy számban telepítettek idegeneket. 1784-ben, II. József császár, Mária Terézia fia örökölte a trónt, de megtagadta a hivatalos koronázást, hogy ne kelljen felesküdnie a magyar alkotmányra. Népszámlálást rendelt el. A vlach pópák azt magyarázták a népnek, hogy ez a népszámlálás felszabadítja őket az elévült nemesi robot alól, semmi szolgálat nem köti őket a magyar nemességhez, katonák lehetnek és szabad emberek. Ekkor egy bűnös előéletű, Hora nevű vlach lépett elő vezetőül. Felmutatott egy mentelmi igazolványt, melyet állítólag II. József császártól kapott. Az aranybetűkkel írt okmány szerint a császár felhatalmazza őt, mint vezetőt, hogy pusztítson ki Erdélyből minden székelyt és magyart. A vlach nép tömegesen a zászlaja alá állt, és felégettek, elpusztítottak minden magyar falut Zaránd, Hunyad, Fehér, Torda, Kolozs és

Szeben vármegyékben. Alig maradt túlélő. Az osztrákok néhány száz zsoldossal Preuss területi parancsnokot küldték ki rendcsinálásra, azzal az utasítással, hogy ne támadjanak csak akkor, ha őket támadják. A vlachok ebben a magatartásban biztatást láttak. Végül is, a sok kegyetlenség láttán, a császár kénytelen volt rendet tenni. Ekkor kinevezte Fabry-t területi marsallnak, aki elfogta a lázadók vezérét és alvezérét. Mindkettőt kerékbe törette. E zendülés következtében 62 magyar falu szűnt meg, 132 nemesi kúria és több mint 4000 ember tűnt el. Ma Hora az oláhok egyik legnagyobb nemzeti hőse. (Csobánczi, 35-36 oldalak.) Székelyek sokasága menekült Moldvába és a Havasalföldre (Wallachia) egy biztonságosabb élet reményében, ahol aztán beolvadtak az oláhok közé. Az oláhok Oroszországtól kaptak vallási és politikai támogatást. Az oroszok a „Nagy-Románia” eszmét hirdették. Az osztrákok is bekapcsolódtak e mozgalomba. 1770-ben Bécsben szerveztek egy „Fratelli De Cruce” nevű társulást, melynek célja az oláhok nemzeti érzésének felkeltése volt. Ez időben, tudatosan vagy véletlenül, a magyar és székely nemzet megmenekült a kipusztulástól, mert a szaporulat mindkét részről megkétszereződött, és a magyar nemzeti eszme is életre kelt. 1848-ban kitört a magyar szabadságharc, melyet az osztrák és az orosz túlerő végül is vérbefojtott. E szabadságharcban Jancu Ábrahám és Severin Axentie vezetésével az oláhok ismét megtámadták a magyar és székely falvakat. A második világháború után ugyanezt tették, a szovjet hadsereg támogatásával, de máig sem sikerült megtörniük a magyar nemzeti érzést. (Csobánczi, 36)

Minden elnyomó oláh intézkedés ellenére, amely megpróbálta beolvasztásukat, és megakadályozta az anyanyelv házon kívüli használatát, legtöbbször megtartották nyelvüket és szokásaikat. Az erdélyi magyarok és székelyek még most is büszkén magyarnak vallják magukat.

III. Napóleon 1856-ban szerette volna a két magyar területet, Moldvát és Havasalföldet egyesíteni, de Törökország, Anglia és Ausztria ellenzése miatt nem tudta. Ez időben e két terület lakosai, miután felszabadultak a török uralom alól és számban megsokasodtak, szerették volna népszavazással eldönteni hovatartozásukat, éppen úgy, mint azt III. Napóleon javasolta. Ez az igyekezet két részre szakította a népet. Az egyik óhaja a Franciaországgal, Poroszországgal és Oroszországgal való egyesülés volt. A másik rész követte az angol, török és osztrák óhaját, amely fenn akarta tartani a *status quo*-t. Végülis francia nyomásra 1859-ben megalakult az egyesült oláh fejedelemség. Cuza Alexandru-t választották vajdává. Két miniszterséget alakítottak, egyet Jassy-ban, a másikat Bukarestben. 1861-ben a török szultán is elismerte az egyesülést. Váratlan fordulatként az oláh katonaság nem fogadta el Cuza kormányzóságát, és 1866. január 26-án lemondásra kényszerítette. Hohenzollern Károly-t, III. Napóleon rokonát választották herceggé. A szultánt kényszerítették az elismerésre. Az újonnan megválasztott herceg Poroszországot, a nép viszont Franciaországot kedvelte. Ez egy németellenes mozgalomnak lett az előidézője. Herceg Hohenzollern a lemondás gondolata foglalkoztatta, amikor a franciák 1870. július 19-én háborút indítottak Poroszország ellen. Augusztus 4-én Poroszország elfoglalta Elzász-t, 6-án pedig Lotaringiá-t. Augusztus 16-án a poroszok megverték a franciák Bazaine-vezette hadát. A poroszok egy másik francia hadat körbefogtak, és

fogságba ejtettek 90.000 francia harcost, III. Napóleon császárral együtt. Ez a porosz győzelem megoltalmazta Hohenzollern Károly oláh trónját.

Az orosz-török háború folyamán 1877-ben Hohenzollern Károly megengedte az oroszok Wallachia területén való átvonulását. Orosz segítséggel Wallachiát független állammá nyilvánította. E független államnak a berlini Konferencia 1878-ban a „Rumánia” nevet adományozta.

Rumánia hálás volt Oroszországnak függetlensége kikiáltásának elősegítéséért, ezért segítséget nyújtott Oroszországnak a törökök elleni küzdelemben. Herceg Karl Hohenzollernt 1881-ben királlyá koronázták. Ekkor az oláhok azon álma, hogy egyesítsenek minden oláh népet és megalakítsák Nagy-Rumániát, népszerűvé vált. Az őshonos magyar havasalföldi nép felszabadulva a török elnyomás alól, még súlyosabb oláh elnyomás alá került, amely a teljes beolvadást követelte. A legtöbb elemi és középiskolát bezárták, és nem engedtek át Magyarországból tanítókat és papokat, Rumánia területén pedig tanítóképző főiskola nem létezhetett. Így sorvasztották el a magyar nyelvet. A székely magyarok a Vatikánhoz fordultak segítségért, de onnan csak latinul és olaszul beszélő papokat kaptak. Így a Vatikán is aktívan hozzájárult a magyar nyelv kihalásához.

Rumániában (Moldva, Besszarábia, [Etelköz], Havasalföld [Wallachia]) ma 10 millió magyar beszéli az oláh nyelvet. (Csobánczi, 21-23)

Könnyű a felelet arra a kérdésre, hogy mikor és milyen körülmények között jöttek a rumánok Erdélybe. A vlachok betelepülése több évszázadot vett igénybe a XIII. századtól a XVIII. századig, és még azon is túl. Ezért nem beszélhetünk vlach vándorlásról, csak megszakított betelepülésről. A folyamat nem egy nemzet kitervezett hódítási akarata volt, hanem egy népcsoport mozgása, jobb, könnyebb életlehetőség keresése és egy elnyomó ellenség elől való menekülés. Csak az első csoportok jöttek a magyar királyok engedelmével. II. Endre (1205-1235) határvédökként alkalmazta őket, ugyanúgy, mint a besenyőket és szászokat. Ez történt 1222-ben Fogaras vármegyében. A betelepülő és menekülő vlach pásztorokban azonban nem fejlődött ki a nemzeti érzés egészen a XVIII. századig. Magyar okmányok 1247-ben említenek vlach jelenlétet Hunyad vármegyei Hátszeg faluban. 1283-ban egy Bihar megyei okmány egy vlach családot, egy másik okmány 1288-ból vlach települést említ a Salgó melletti vár területén és Brassó környékén. 1292-ben és 1293-ban négy földbirtokos Fehér megyében és három Hunyad megyében kapott engedélyt vlachok behozatalára földműves munkára.

Az Árpád-házi levéltárból 1301-ig ismerünk kb. 1000 települést Erdélyből. Az itt található nevek között az iratok csak 9 olyan falut említenek, ahol oláhok éltek. Az 1301-ig feltüntetett Erdélyi magyar települési nevek 80%-a lassan rumán nevet kapott. E rumán nevek mind az eredeti magyar nevek torzításai: a magyar nevek közel 20%-át elszlávosították vagy elnémetesítették. Az eredeti rumán települések száma csak három.

A vlachok először 1208-ban jelentek meg Dél-Erdélyben, amikor a vlachok és bolgárok elvesztettek egy csatát a konstantinápolyi haderővel szemben. A magyar okmány 1222-ben említi a vlachok előcsapatát. Tudomásunk van arról, hogy 1234-ben nagy számban jöttek Dél-Erdélybe, és kilenc magyar falu határában telepedtek le. Nem a faluban, mert ekkor még mindig kevesen voltak. Alacsony számukat egy korabeli magyar javaslat 1293-ból igazolja, mely azt javasolja, hogy a vlachokat a Székás patak völgyébe kellene telepíteni.

A rumánok azzal próbálják magyarázni gyér előfordulásukat a középkori okmányokban, hogy e korból az okmányok száma kevés. Ezt az érvelést cáfolja az a tény, hogy még hosszú ideig csak a határok mentén, jól megbújó völgyekben, patakok mentén és a havasi legelők oldalain találunk róluk említést. Nincs adatunk arról sem, hogy Dácia (Erdély) központi területein valaha is vlachok éltek volna.

Erdélyben a XIII. század kezdetén 34 vlach település létezett. Ez a szám elenyésző a 736 ismert magyar-székely-szász településekhez mérve. 1350-ben a településeik száma 36-ra emelkedett. Ez a szám is hihetetlenül alacsony, mert ebben az időben, Bihar megyében összesen 410, Arad vármegyében 90, Brassó vármegyében 20, Beszterce vármegyében 26, Székelyföldön 190 település létezett. A többi erdélyi megyében hasonló (arányú) volt a kialakulási arány. 1404-ben a vlach települések száma 95-re nőtt. A hozzávetőleges 1500 faluból, amely 500 év alatt a magyar hazatérés után alakult, csak 76 volt eredeti vlach települési név, 1355 eredeti magyar nevű falu létezett, melyeket később mind elrumánosítottak. Éveken át a nyelvészek úgy hitték, hogy mivel délről érkeztek a vlachok, Erdély nyugati határán át jöttek be, és ahogy elérték Észak-Erdélyt, innen keletre fordulva jutottak el Moldvához. Makkai elsőnek mutatta ki, hogy téves e feltevés. Bemutatta, hogy a vlachok Moldvából, Máramaros, Szilágy és Kolozs megyéken át érkeztek.

1326-ban, Máramaros megyéből van hír az oláhokról. 1331-ben szintén említik őket Észak-Erdélyben és Kolozs megyében. Egy 1332-ből származó okmány 13 oláh települést említ Valkó vár környékén, Szilágy megyében. 1365-ös máramarosi adat szerint egy Valkó nevű vajda engedélyt kért oláhok idetelepítésére. Szatmár megyében az első vlach falut 1379-ben alapították. Szilágy megyében 1387-ben tíz magyar falu létezett. Ugyanezen megye hegyes délkeleti részén még ebben az évben 12 vlach falut létesítettek.

Dokumentumok említést tesznek vlach, besenyő településekről Nyugat- és Kelet-Erdély határai mentén. A vlachokat határórként telepítették hegyes vidékekre, a még lakatlan részekre, Erdély és Nagyalföld közötti területre, azért mert e balkáni pásztornép megszokta a kemény hegyi életmódot. Szöllőssy említi, hogy minden bizonnyal a szászok után érkeztek, mert sok rumán települési név elrumánosított szász név. A magyar földesurak Moldvából sok oláhot hoztak erre a területre. 1375-ben lett először engedélyezve, hogy betelepedhessenek a magyar falvak belsejébe is. Török Sándor említi egy érdekes korabeli szokást: amikor a földesúr engedélyt kapott az idegenek betelepítésére, ezeket a népeket a falu határa mellé „ikerfalvakba” telepítették. Ezek az „ikerfalvak” megtartották az eredeti magyar nevüket, de ahhoz oláh ragot toldottak. Kolozs megyében három ilyen „ikerfalu” is található.

Az oláh falvak melyeket Erdélyben okmányok említettek a XIII.-XIV. században, ma már nem léteznek, mert az oláhok tavasszal elhagyták téli szállásaikat, felmentek a hegyekbe az állatjaikkal, és ősszel nem mindig jöttek vissza ugyanarra a helyre. 1373-ban egyes csoportjaik még mindig sátorban laktak. A XV. században alakult ki állandó települési rendszerük, ezért ez időtől kezdve már fennmaradtak faluneveik.

A XV. században az oláhok nagy tömegben érkeztek Erdélybe. Az előző két században az oláh betelepülés csak a nomád életforma következménye volt, de a XV. században az oláhok Magyarország részére munkaerő értékévé lettek, mivel megtelepedtek. Ez is hozzájárult elszaporodásukhoz. Ez időkből, a földesurak birtokain telepedtek le, a már régen megalakult magyar falvak mellett, mint Jófő, Déva, Solyomkő, Kővár és Gyula. Ezek az új települések a nyugati és északi hegyes területeken alakultak. Hunyad megyében a XV. században 389 oláh falu alakult, Hunyadban 134 és ezekből 67 a magas hegyek között. Északon és északnyugaton az okmányok szerint 109 új oláh falu létesült. A fennmaradó 79 faluból 27-ben alig volt oláh lakos.

Délnyugat-Erdélyben Hunyad megyében a XV. században nagy volt az oláh befolyás. Bánát megyében az oláhok szintén megjelentek, de a lakosság többsége még szláv és magyar volt. Azon erdélyi területeken, ahol a szászok és székelyek éltek, a XV. században még nem voltak oláhok. Az oláh települések száma a XVI. században megnövekedett: Bihar megyében 216, Arad megyében 165. Legtöbbjük Belényes, Magyarcsík és Világos területén telepedett le. Egy okmány azt említi, hogy Belényes és a többi szomszédos területeken 10 magyar település három évszázadon át természetes szaporulattal 27-re gyarapodott. Ez azt bizonyítja, hogy az oláhok szaporulata nem természetes következmény, hanem bevándorlás eredménye. Mind ez ideig az oláhok Nagy-Magyarországra való betelepülésének okairól beszéltünk, arról, hogy miként telepedtek le az erdők, hegyek, völgyek és patakok mentén, ritkán lakott vagy lakatlan területekre. Később, mikor a földesurak behozták őket földművelésre, letelepítve őket a magyar falvak mentén, ezt a telepítési irányzatot megzavarták a háborúk.

Habsburg Rudolf császár (1576-1608) Erdélyben megritkította a székely magyar lakosságot, mivel állandóan harcban álltunk velük, szabadságunk megtartásáért és visszaszerzéséért. Azok sínylették meg a harcok következményeit, akik a főutak közelében telepedtek meg. Egy okmány azt tanúsítja, hogy Karámsebes és Szászvár közötti terület magyar lakosságát teljesen kiirtották. Az oláh vajda Radu engedélyt kért, hogy e kipusztított területre betelepülhessen. Megkapta az engedélyt. 1664-ben egy másik oláh bejövétel a szász földet kezdte eloláhosítani. Ugyanekkor kezdték az oláhok a Mezőség magyar falvait is benépesíteni. (Török, 218)

A török elleni hosszantartó harcok következtében a magyar lakosság nagyon megfogyatkozott, de azután, hogy a Habsburgok „felszabadítottak” bennünket a török megszállás alól, e „felszabadítás” majdnem teljesen kiirtott bennünket. Az ország nagy része lakatlan területté vált és a Habsburgok Európa minden kalandvágó népét a kihalt területekre telepítették. A Habsburgok célja ezzel az volt, hogy gyengítsék a protestáns

németek erejét, ugyanakkor erősítsék önmaguk helyzetét Magyarországon. Ez időben kezdték kiheverni a 30 éves háború véráldozatát. Azzal a Habsburg módszerrel, hogy Németországból németeket telepítettek Magyarországra, sikerült gyengíteni az országot. Tudták, hogy az idegen betelepítéssel megosztják az ország népességi összetételét, és így gyengítik életerejét. Hogy még jobban fokozzák életerőnk elhalását, elhatározták, hogy hathónaponként minden bűnözőt, nemi beteget, szifiliszest, kéjnot lehajózzák a Dunán Németországból és Ausztriából Magyarországra.

Lipót császár tábornaggyá léptette elő és aranygyapjú renddel jutalmazta Karaffá-t csak azért, mert hűen végrehajtotta magyarirtó rendeleteit. 1697-es császári rendelet szerint bárki, aki megöl egy „lázdót”, az a „lázdó” teljes birtokának a felét örökli. Ennek következtében sok idegen magyar nemességet nyert. Lipót császár elfogadta Kolonics tábornok javaslatát, miszerint azt a területet, amit visszafoglaltak a töröktől, helyezték ugyanazon ügyintézés alá, mint a többi osztrák területet. A császárnak szándéka volt hazánkat véglegesen Ausztriához csatolni. E kérdést a magyar nemesség elé terjesztette jóváhagyás végett. Amikor látta, hogy nem kapja meg a várt eredményt, foganatosított egy olyan rendeletet, amely megkövetelte a birtok hivatalos tulajdonjogi igazolását. 300 év elmúltával, sok harc és pusztítás következtében sok esetben ez lehetetlen volt. Ha viszont a magyar tulajdonos nem rendelkezett ilyen igazolással, akkor a birtokot egyszerűen elkobozták. Azok a szerencsésebbek, akik igazolhatták birtoklásukat, csak abban az esetben kapták azt vissza, ha fizetni tudták a nagyon nagy „hozzájárulást”. Ha nem rendelkeztek ezzel az összeggel, akkor tőlük is elkobozták a birtokot.

A szomszédos népek betelepülése Magyarországra már az előbb említett Habsburg betelepítés előtt megkezdődött. Amikor az őrségi magyarok, vagy kihaltak, vagy életnehézségi okokból elhagyták otthonukat, németek és horvátok szállták meg e térséget. Északon, a Felvidéken a tótok, (szlovákok) ruszinok, északkeleten pedig a vlachok.

Magyarország déli része, melyet Bánát-nak nevezünk, 1718-ban szabadult fel a török megszállás alól, s ekkorra e terület majdnem elnéptelenedett. A korabeli középkori bizánci írók szerint ez a terület volt Magyarország legnépesebb és leggazdagabb területe. 1718 után csak 700 személy élte túl a pusztítást.

Erre az elpusztított területre valóságos népvándorlás indult a szomszéd államok területéről. Jöttek oláhok nagy számban Erdély közepébe és az Alföld keleti szegélyére is. Találunk közöttük „arumunok”-at, akik egyenesen Görögországból a régi Vlachia Mare-ből érkeztek.

Összegezve a fenti ismereteket: a tatárjárás tette lehetővé az oláhok XIII. századi erdélyi első betelepülését. Láthattuk, hogy az első oláh csoport közvetlen a tatárjárás előtt lepte el Kunországot, amely később Wallachia lett. Ez csak akkor következhetett be, amikor a kunok menekülni kényszerültek a tatárok elől. Kunország megszűnt és az 1241-es tatár visszahúzóadás alkalmat adott egy egységes vlach terület kialakítására. A visszamaradt néhány kun, az Erdélyből idevándorolt kevés magyar és néhány bolgár jelenléte nem

jelentett ellenindokot a vlachoknak ahhoz, hogy ezt a területet egyszerűen Wallachiának nevezzék el. Az első időben, a vlachoknak egy egységes terület megszervezése saját népük vándorló életformája miatt volt nehéz feladat. Vlach népeket találunk, éppen vándorló életformájuk miatt, Görögországban, Bukovinában, Kelet-Magyarországon és a Krími félszigeten.[8] A vlachoknak ugyan csak részleges politikai függetlenséget sikerült elérniük, mert IV. Béla (1235-1270) a tatárjárás után 1242-ben ezt a területet Magyarországhoz csatolta és hűbéri viszonyban odaadta a Máltai Lovag rendnek. E terület neve Ungro-Vlacia. A vajdának, e terület urának címe Ungro-Vlach vajda. Így, ezzel az aláírással látta el leveleit, melyeket Görögországba vagy Bulgáriába küldött. A Magyarországra való vlach betelepítés egyéni, családi elhatározáson alapult. Sok év telt el, miután a vlachok egyesültek és politikai célzattal léptek fel. Hosszú időn át egyedüli céljuk a politikai függetlenség kivívása volt, de ez nem sikerült a XIX. század második feléig. Korábban nem beszélhetünk egy különálló oláh megmozdulásról. Az oláhok XVIII. század előtti törekvése, hogy népüket Erdélyben, a székelyek, magyarok és szászok után, mint a negyedik nemzetiségi csoportot elismertessék, lehetetlennek bizonyult. A francia forradalom előtt, 1789-BEN, a vlachok nem érhetek el ilyen szociális állapotot, mivel a magyar nemesség és székelység kötelessége volt az ország védelme, ezért ők élvezték a politikai döntőjogot. Magának a magyar jobbágyságnak sem voltak ilyen jogai. Ezért a magyar kormányok nem adhatták meg az oláhoknak, akik ugyancsak jobbágyok voltak, azt, amit saját jobbágyaiktól megtagadtak.

Az oláh nemesség viszont, mint a magyar nemesi osztály tagja, politikai tényező volt az ország ügyeinek intézésében. Az oláh jobbágnak pedig ugyanaz volt a sorsa, mint a magyar jobbágnak. Ezen a téren nem volt megkülönböztetés. A Habsburg uralom alatt a jobbágyoknak nem volt joguk politikai határozatok hozásához. Ahhoz, hogy a magyarok elismerhessék az oláhok követelését, meg kellett volna szüntetniük a kor hűbéri társadalmát, de ez a fennálló Habsburg elnyomás miatt lehetetlen volt. Ugyanez ellen az elnyomás ellen lázadoztunk és harcoltunk évszázadokon át mi magyarok is.

Itt ki kell emelnem, hogy a török felszabadulás után, Erdély elvesztette függetlenségét és Habsburg tartomány lett. Ahhoz, hogy a jobbágyfelszabadulás megtörténhessen, a tökéletes gondolkodásmódnak és az egyéni meggazdagodás versenyének kellett volna megváltoznia. Erre az elnyomás alatt nem volt meg a lehetőség. A jobbágyok még a korábbi életszínvonalat is elvesztették. Az oláh követelés Habsburg sugallatra támaszkodott. Az volt a Habsburgok célja, hogy egyezsége hozza a görög katolikusokat a római katolikus egyházzal, s így egyensúlyba kerüljenek a protestáns magyar egyházzal. A terv szerint megszületett a kiegyezés. A görög katolikus egyház elismerte a római katolikus egyházat, a római katolikus egyház nem támadta a görög katolikus szertartásokat és papjaik megházasodását. 1735-ben a görög katolikus püspök, Klein Innocent elindította a dákoromán elmélet hirdetését és kinyilvánította, hogy mivel az oláhok a dákok és rómaiak leszármazottai, tehát Erdély őslakói, ezért minden jog, amit a többi nemzet élvez, az oláhokat is megilleti. A Klein püspök által meghirdetett elmélet annyira elterjedt az utolsó ötven év alatt, hogy mozgója lett az erdélyi oláh lázadásnak, mely Horia Klosca

vezetésével tört ki 1784-ben. Fél évszázaddal később, 1848-ban, amikor Erdély ismét Magyarországhoz került, a magyarok Habsburg-ellenes forradalmának eredményeként felszabadultak a jobbágyok. Minden jobbágy egyforma jogot, szabadságot kapott. A hűbéri rend eltörlésekor a székelyek többsége paraszt volt. Mivel minden magyar paraszt felszabadult, és egyenlők lettek, ezzel az intézkedéssel a székelyek előjoga megszűnt. Ráadásul, mivel támogatták a magyar szabadság-törekvéseket a Habsburgokkal szemben, kétszeresen üldözöttek lettek saját hazájukban. A Habsburgok első számú ellenségként kezelték őket, az oláhok pedig előnyben részesültek Habsburg oldalról, mert megbízhatóbbnak tekintették őket. (Török, 221)

A XVIII. század különösképpen kedvező volt az oláhok részére, nagy magyar területek bekebelezésére. Mária Terézia az 1769 és 1780 közötti években több ezer katasztrális holdat adományozott az oláhoknak Besztercebánya, Nagybánya és Hátszeg területein, azzal a meghagyással, hogy öröködjek e magyar határok övezetein. Az örökösben nem mutattak nagy erényeket a törökkel szemben. Ez a földadomány lett az alapja a román nemzeti kincsnek, és kiindítója lett a mozgalomnak, amely még több magyar föld felvásárlását sürgette.

Az 1848-as szabadságharc után a Habsburgok bizonyos földadományozásra kényszerültek a kedélyek lecsillapítására. 1 655 774 katasztrális holdat osztottak szét, főként az oláh a jobbágyok között, mert a székely és magyar jobbágyokat, akik általános szabadságért harcoltak „lázadók”-nak tekintették, az oláhok pedig, akik hátba támadták a magyar szabadságharcosokat, előnyben részesültek. A földadomány nagy részét közöttük osztották ki. (Szöllőssy, 75)

A szabadságharc utáni Bach korszakban, a megtorlás időszakában, amikor a Habsburgok elkobozták a hűtlen magyar nemesi birtokokat, e földeket a német, szerb, oláh és tót nemzetiségűeknek adományozták.

Amikor magyar népünk fellázadt, és élet-halál harcát vívta a Habsburg önkényuralom ellen, amely évszázadon át leigázott, és megalázott bennünket, akkor az oláhok fegyverrel támadtak ránk. Miért? Azért mert egy teljes évszázadon át szerettek volna megszabadulni az erdélyi hűbéri kötelékektől. Hátba támadtak bennünket, annak dacára, hogy a körülményekhez mérten többet kaptak, mint amit elvárhattak. A kezdetben ezért nem is akartak elválni tőlünk, és egyesülni a wallachiai oláhokkal. A vlachok, kik határainkon kívül éltek, nem is jöttek az erdélyi oláhok segítségére, amikor sikerült 1848-ban levernünk őket. Az erdélyi oláhok csupán a régió negyedik etnikumaként való elismertetést követelték maguknak.

Kossuth Lajos javasolta, hogy a fél millió magyar nemesség helyett, a kilencmillió népet illeti meg a politikai létjogosultság. Ez minden népnek, nemcsak a magyarnak, megadta volna a teljes politikai szabadságot. Azonban nem valósulhatott meg, mert végül is orosz segítséggel az osztrákok győztek. Az oláhok újból fellázadtak, s védtelen falvak népeinek

ezreit ölték meg. Az oláh veszély ránk nézve még nyilvánvalóbb lett, amikor Wallachia és Moldva egyesült, 1861-ben.

Ez időben hazánk a Habsburg Birodalomhoz tartozott, és Európa egyik nagyhatalmának számított. Elméletileg semmi oka nem volt, hogy féljen egy most alakult, kis balkáni államtól (Wallachia). Erdély megtartotta magyar jellegzetességét. Erdélyben minden város magyar volt, kivétel egy néhány szász város. A magyar paraszt a Nagyalföldet népesítette be. Kereskedelmi utak, vasutak mind magyar tulajdont képeztek. Kelet-Erdély nagy részében székely magyarok éltek. (Török, 222)

A XIX. század vége felé az oláhok növelték területük méreteit, felvásárolva nagy területeket bankjaik segítségével. Ez időben az oláh pópák főtevékenysége volt körbejárni a vegyesen lakott területeket, és ahol észrevették a magyar gazdák anyagi nehézségeit, azonnal pénzt szereztek a bankoktól, s a pénzt alacsony kamattal az oláh parasztnak továbbadták, hogy azok felvásárolhassák a magyar földeket. Ugyanakkor majdnem lehetetlen volt, hogy a magyar paraszt hasonló olcsó kamathoz jusson.

Málnási Ödön írja: „A román bankügyleteket a liberális magyar kormányok nemcsak, hogy eltűrték, hanem Rumániának, mint a Monarchia akkori szövetségének – még külön jogokat is adtak bankok alapítására Erdélyben. Az 1872-ben alapított Nagyszebeni bank 40 év alatt bukaresti támogatással Erdélyben 152 fiókot nyitott. A század végén 260, 000.000 koronát forgat, és évenként 20.000 kataszteri hold földet vásárolt össze a román parasztnak. Romániának a központi hatalmakkal kötött szövetsége biztosította, hogy 3-4 évtized alatt teljes szabadsággal készíthesse elő Erdély birokba vételét.”

Mi, magyarok tehetetlenek voltunk ebben a helyzetben, mert a magyarelles politikát Bécsből irányították. A magyar zsidó bank uzsorakamatával kizsákmányolta népünket akkor, amikor a román bankok segítették népüket.

Az oláhok mindig bennünket illettek az elnyomás vádjával, mivel mi magyarok Erdélyben csak három politikai nemzetet ismertünk el.

Szóllóssy Sándor írja: „Az 1691-ben szerkesztett Lipót-féle **Diploma** elvben elismeri az ország hagyományát, Erdély külön, közvetlenül a császárnak alárendelt állapotát. Az ország alkotmánya kizárólag a három politikai nemzet uralkodó rétegein és a négy elismert valláson alapszik: katolikus, kálvinista, lutheránus és unitárius. Nincs tekintettel a görögkeleti románságra, így kidomborodik a román nemzet kettős – társadalmi és nemzeti – elnyomása.”

„Ez az ‘elnyomás’ – ha egyáltalán elnyomásról lehet beszélni, – semmiképpen sem írható a magyar nép rovására, hanem Lipót császárára, aki úgy szervezte meg Erdélyt politikailag, hogy az ország függetlensége minél korlátozottabb, a bécsi udvar hatalma és politikai befolyása viszont minél szélesebb körű legyen. Így maradt az ország törvényhozó szerve továbbra is a ‘három nemzet’ és a négy elismert vallás által alkotott országgyűlés.”

(Szöllőssy 77) Lipót megerősítette ezt. Az oláhokat azért nem vették figyelembe Erdélyben, mint negyedik nemzetet, mert amikor az alkotmányt megalkották, nem volt más nemzetiségi csoport Erdélyben, mint a megnevezett három. A másik ok, hogy nem egységes csoportban telepedtek be Erdélybe, hanem lassú, szórványos bevándorlás következtében. Ha számottevő csoportban éltek volna itt Erdélyben abban az időben, mint a székelyek, magyarok és a később nagy csoportban idetelepített szászok, minden bizonnyal őket is elfogadták volna. Ez a tény is bizonyítja, hogy a dáko-román elmélet alaptalan. (Szöllőssy, 77-79)

Helyesen tagadjuk azt a vádat, hogy elnyomtuk az oláhokat. Tudott tény, – még ha egyesek tagadják is – mi a turáni népcsaládhoz tartozunk. A turáni nép, amikor megszervezte országát, sohasem nyomta el vagy irtotta ki a meghódított népeket. Egyszerűen megkövetelte az engedelmisséget, és elvárta a hűséget. A háborúban bárki előtt, aki vitézi tettet hajtott végre, megnyílt mindenféle lehetőség. Feltornázhatta magát a legmagasabb tisztségre is. A meghódított nép megtarthatta nemzetiségét, nyelvét, népviseletét, vallását. E tény bizonyítására Szöllőssy Sándor a szibériai sztyeppe népeit hozza fel példának. Az ebben az időben még jelentéktelen, kisszámú szláv népcsoport ahelyett, hogy beolvadt volna a többségben lévő turáni népbe, képes volt szaporodni, sőt nyelvét nemcsak megtartotta, de át is adta a hódító turáni népnek. Erre jó példa az ukránok esete. A kazárok turáni népek voltak, ma szláv nyelvet beszélnek. Ez a liberális szemlélet folytatódott nálunk, a kereszténység átvétele után is, nagyon kis módosítással. A hősiesség értékelését átváltotta a keresztény odaadás. I. István meghagyta fiának, Szent Imrének, hogy nyissa meg a magyar határokat az idegenek előtt, és úgy kezelje őket, mint vendégeket. Ez azóta is íratlan törvényünk, s az oka annak, hogy minden kis nemzetiségi csoport nemzetté nőhet ki magát az országunk határain belül. Hazánkban, ha a kisebbségi elnyomás valaha is létezett, az ilyen rendelet nem magyar királyoktól jött. Már III. Endre királyunk a nemzeti kisebbségeket egy egységes területen óhajtotta letelepíteni. A királyok jóvoltából a XV. század végére a nemzeti kisebbségek megkapták a saját önkormányzatukat. Ha be akartuk volna őket olvasztani, amint ezzel vádolnak, egyszerűen szétszórhattuk volna őket Nagy-Magyarország területén, mint ahogy ezt az egykori csehszlovák kormány is tette.

A heves oláh és magyar nacionalizmus körülbelül egy időben, a francia forradalom hatására indult el. Az oláhok függetlenülési vágya szerb befolyás alatt fejlődött ki. Ezt a mozgalmat a Habsburgok magyarellenes politikája is támogatta.

Szöllőssy meghatározása szerint a dunai népek életét megmérgezte a bécsi kormány politikája, amely létrehozta, és a kisebbségek között elterjesztette a szenvedélyes magyargyűlöletet, annak dacára, hogy ezek a népek mind egymásra voltak és vannak utalva mind politikailag, mind gazdaságilag és ez az egymásra-utaltság folytatódni fog a jövőben is. A művelődési engedmények, melyeket a kisebbségek uralmunk alatt élveztek, nem tanúskodnak semmiféle elnyomásról. „A nemzetiségek földet, szabadságot, békés fejlődést, védelmet és műveltséget kaptak a magyar néptől.” (Szöllőssy, 82) Nem tagadhatják le azt sem, hogy, évszázadokon át államunk saját nyelvű iskolát adott nekik.

Málnási Ödön írja, hogy hazánk volt az első európai ország, amely kötelezővé tette az elemi iskola bevezetését.

Az oláh nyelv kialakulása egyes erdélyi fejedelmek érdeme, vagy bűne. Mosolygó József, egy görög katolikus főesperes írja, *A Keleti Egyház Magyarországon* című tanulmányában: „A faj románság térítésére Rákóczi György fejedelem veti rá magát. Geleji tanácsára 1643-ban rendeletet bocsát ki, hogy az oláh templomokban a papok más, mint oláh nyelven ne merjenek szolgálni.” E törvényt azonban nem követhették mindaddig, amíg a Bibliát nem fordították le az oláh nyelvre. Ezért 1648-ban Fogarassy István oláh nyelvre fordította a heidelbergi katekizmust, és még ugyan ebben az évben az Újszövetséget is. Három év múlva a Dávid zsoltárokat. Így indult útjára az oláhok elrománosítása, egészen más eredménnyel, mint azt Rákóczi György elképzelte. (Szöllőssy, 83)

Szöllőssy említi Dr. Vágó Pál tanulmányából, hogy Erdélyben mindkét vallás, a katolikus és a protestáns is ellenezte az oláh nyelv hivatalosan egyházi nyelvvé történő fogadását. Még a görög katolikus bukaresti püspök se támogatta ezt a kezdeményezést, attól tartva, hogy a két egyház közötti egyezés létrehozásához vezet majd. Félelme nem volt alaptalan, mert 1689-ben Kolonics bíboros és az erdélyi jezsuiták jelenlétében aláírták a két egyház közötti egyezményt. Ettől kezdve az oláh nyelv lett a liturgia nyelve. Az oláhok később felismerték a két egyház egyesülésének előnyét. (Szöllőssy, 83-84)

Obedinariu oláh történész írta: „A románok uniója fenséges eszme volt. Anélkül a románság még jobban elmaradt volna. Az unió nélkül ma se volna több kultúránk, mint a bolgároknak.” (Szöllőssy, 84)

A románok műveltségi elnyomásának vádját könnyen visszautasíthatjuk, csak idéznünk kell Moldován Gergely egyetemi tanárt, ki azt nyilatkozta, hogy 1857-től az első világháború kezdetéig a románoknak több mint 3000 iskolájuk volt Magyarországon. E szám rövid idő alatt 4500-ra emelkedett. Tizenöt kollégium, tizenöt teológia létezett. (Szöllőssy, 84-85. Dr. Vágó Pál leveleiből)

A románok mostanában sohasem említenek magyar emberbaráti cselekedetet, attól félve, hogy alapot adnak egy irredenta követelésnek, ezért fel kell elevenítenünk a múlt román megnyilatkozásokat.

1911. augusztus 22-én a bukaresti **Universul** írta: „A magyarországi román parasztek helyzete összehasonlíthatatlanul jobb, mint a romániai paraszteké, ott minden paraszt tud írni- olvasni, és igen jó egészségügyi viszonyok között él.” (Szöllőssy, 85)

A **Nemaul Romanesce** 1918. január 1-i száma szerint: „Egy dolog megállapítható: az, hogy a románok Magyarországon gazdaságilag jobban állnak, mint a regátbeliek. A mi parasztságunk sokkal szegényebb, sokkal jobban megterhelt, és sokkal képzetlenebb, mint a magyarországi román parasztság.” (Szöllőssy, 85-86)

Az **Adaverul** bukaresti lap 1912. decemberi számában kijelenti: „A Magyarországon élő románok hatalmas tényezőt alkotnak, gazdaságilag és kultúra tekintetében állandóan fejlődnek. Az ott élő parasztság szociális és gazdasági élete összehasonlíthatatlanul jobb, mint az óromániai parasztségé.” (Szöllőssy, 86)

„Az 1906-os Bukaresti Értekezleten egy táblázati kimutatás szemléltette a világ-románság adatait. Ez értesítés szerint 1850 és 1900 között 309 magyar község vált románná.” (Szöllőssy, 86)

A fenti idézetek szerint elképzelhető-e az a vád, hogy elnyomtuk a kisebbségeket gazdaságilag, műveltségileg és vallásilag?

Még szólnom kell a magyar hűbéri nemesség hazaszeretetének hiányáról is. Több tényező hozzájárult az oláhok magyarországi földszerzéséhez. Meg kell vizsgálnunk a hűbéri nemesség és a főpapi rend viszonyát a magyar történelem folyamán. A tatárjárás idején és a török elleni harcok alatt, majd Buda felszabadítása után a királyok, a Habsburg császárok és Erdély fejedelmei németeket, szlávokat, szerbeket, tótokat, ruszinokat, lengyeleket, szászokat és oláhokat telepítettek az országba. A betelepített idegenekből aztán magyar nemes lett, elfogadták Magyarországot, mint jólétet adó hazát, de nem éreztek – vagy nagyon kevesen – igazi hazaszeretetet, nemzethez tartozást. Természetesen voltak kivételek is, akik sokat tettek, vagy talán mindent megtettek a hazáért. A magyar hűbéri hercegek, grófok, bárók, bíborosok és püspökök többsége a földbirtokokból eredő roppant nagy jövedelmét Bécsben költötte el és nem itthon. Nem vették észre a magyar nép nyomorát. Nem érdekelte őket az ország jövője. Nem érdekelte őket, ki dolgozza meg a földjüket, csak az, hogy a jövedelem biztosítva legyen számukra. Semmit sem jelentett nekik, hogy a magyar föld lassan idegenek kezébe került.

Szöllőssy írja: „. . . a magyar királyok – hogy királyi birtokaik jövedelmét biztosíthassák, és az odatelepített jobbágyokat a nagybirtokosoktól megvédjék, – már korán autonómiával látták el nemzetiségi jobbágyaikat, ami megalapozta azok nemzetekké válását, elszakadási törekvését, amely annál könnyebben mehetett végbe, mivel a nemzetiségek főként a magyar határokon helyezkedtek el,” (Szöllőssy, 87)

A magyar nemesi magyarellenes cselekedetek közül meg kell említenem egyet. A legnagyobb erdélyi felkelés 1437-ben volt. Az váltotta ki e lázadást, hogy az erdélyi római-katolikus püspök, nem termékben, hanem pénzben követelte a tized befizetését. Azokat, akik pénzben nem tudtak eleget tenni az adóbehajtásnak, egyszerűen inkvizíció alá fogták, és kiközösítették az egyházból. Kardos János vezérlete alatt, a lázadók elfoglalták Nagyenyedet és Kolozsvárt, de végül is, a nemesi jól felszerelt had, megerősítve német zsoldosokkal, leverte őket. A vezéreket karóba húzták, a Mezőség minden paraszt lakóját kivégezték, és oláhokat telepítettek helyükre.

Általánosan elfogadott tény, hogy „akié a föld, azé az ország”. Ha kevés kézben van a föld, akkor a nemzet léte, önállósága kerülhet veszélybe. Magyarországon az 1867-es kiegyezés

idején, az első világháború után és a rövid életű Szovjet Szocialista Köztársaság utáni időben nagyon jó alkalom lett volna arra, hogy a földet felosszák, és visszaadják a föld munkásainak, de ez sohasem történt meg. Ugyanakkor az utód-államokban azt a földet, amelyet elkoboztak az egyháztól, és amelyet a trianoni döntés nekik adott, szétszították saját parasztjaik között. Ezek a nacionalista utód-államok a földreformot népeik felemelésére, gazdagodására használták fel. Összehasonlításként, ugyanakkor a magyar nemesség követelése még Trianon után is pénzügyi veszteségük megtérítését szorgalmazta, olyan formában, hogy károsodásukat az anyaországban maradt magyar nép fizesse vissza.

A fenti szemelvényből látható, hogy a magyartalan birtokos nemesség volt az egyik okozója a kisebbségek magyarországi elszaporodásának és a magyar nép megfogyatkozásának.

Beszélnünk kell az oláh beolvasztási politikáról. Megállapíthatjuk, hogy az oláh területnövekedést és elrumánosítást mindig egy kidolgozott terv szerint végezték. Először az ortodox pópák fáradoztak az ügyért, plébániákat létesítettek, majd a rumán király és királynő a kormánnyal egyetértésben folytatta a szervezést. A görög katolikus (ortodox) egyház vezetői korán felismerték a pángermánizmus és pánszlávizmus romboló hatását a dunai népek között. Ezért érdeklődésüket ebbe az irányba fordították, és ezen „-izmusok” zavartkeltését a saját előnyükre alakították át. (Szöllőssy , 91)

Papjaik elhitették a néppel, hogy minden bajnak okozói a magyarok, és titokban pánszlávizmus támogatói lettek. Az oláhok a pópák ilyen irányú támogatásával célt értek, megtörték a Kettős Monarchiát, és feldarabolták hazánkat.

A görög katolikus egyház a vegyes házasságokból származó gyermekeket mindig rumán családtagnak jegyezte be. Ezzel a gyakorlattal nagyon sok magyart a népszámlálás adataiban oláhnak nyilvánítottak. Ezt a torzítást a római katolikus egyház is támogatta, mert azon a nézeten volt, hogy még mindig jobb az, ha egy magyar görög katolikus rumánhoz házasodik be, mint egy protestáns magyarhoz. Meg kell említeni azt a tényt is, hogy népünknek megvan az adottsága, hogy könnyen tanul nyelveket, és emellett rendkívül udvarias. Magyar szokás lett, ha egy oláh csatlakozott egy magyar csoporthoz, udvariasságból mind oláhuul folytatta a beszélgetést. A magyar nemzeti érzés hiánya is hozzájárulhatott a fejleményekhez, mert a magyar római katolikus egyház sohasem hangsúlyozta ki, – és még most sem teszi – ennek szükségességét, összefogó erejét, akkor, amikor a görög keresztények papjai állandóan nevelték, biztatták, általánosították a nemzeti érzést. (Szöllőssy , 93)

Abban az időben, amikor az oláhok még kisebbségben éltek Erdélyben, látták azt, hogy a szászok függetlenséget élveznek, ezért minden megnyilatkozásuk ennek elérésére irányult. Képzletükben ez volt az egyetlen igazságos megoldás a kisebbségi kérdésben. Amikor ezt cselszövésessel, megvesztegetéssel és az első világháború győzteseinek segítségével elérték, akkor haladéktalanul átálltak, a francia nemzeti eszmét fogadták el, és azt iktatták kormánytervezetükbe. Azonnal feladták e terület népakaraton múló kisebbségi döntés

jogát, és úgy kormányozták az országot, mintha más nemzetiség az oláhon kívül nem is élne ott. Már 1923-ban kijelentették: „A román királyság egységes, oszthatatlan nemzetállam, és minden román faji, nyelvi és vallási különbség nélkül élvezzi a lelkiismereti, nevelési, sajtó és gyülekezési szabadságot, amit a törvény biztosít.”

Mindez a szabadság azonban csak a született rumánokra vonatkozott.

Bratianu miniszter nyilatkozata szerint: „A kisebbségeket románoknak tekintik.” (Szöllőssy, 94) E politika következménye volt a nagytömegű kisebbségek elrumánosítása. 1920 óta a nemzeti sovinizta rumánok politikája elnyomni a kisebbségeket, ugyanakkor a sokkal emberségesebb magyar uralom alatt mint kisebbségek, élvezhették a szabadságot évszázadokon át. A rumán államnak nem lett volna szabad elfogadnia a francia nemzeti eszmét, mint kormánytervezetet. A magyar állam megtehetette volna ezt évszázadokon át, de a beolvasztás politikája helyett évezreden át megteremtette a nemzeti szellemet, műveltséget a kisebbségekkel egyetemben. Az itt élő népeket a Szent Korona egyesítette. A hozzánk, magyarokhoz való tartozás egyéni döntés volt. Ez az egyetlen ősi magyar kormányzási fogalom képes szabadságot biztosítani minden nép számára, amit minden nép megérdemel. Ez az általános szabadság fennállt mindaddig, amíg a pángermán, pánszláv és felforgató Habsburg izgatók meg nem jelentek. A szocialista Rumánia kisebbségi államtervei sokkal jobban elnyomta a kisebbségeket, mint az úgynevezett háború előtti sovinizta uralom.

Az 1848. május 2-i Balázsfalvi Gyülekezet kinyilvánította: „A román nemzet az együtt élő nemzetek tudomására hozza, hogy nemzeti alapon való fellépése és szervezkedése nem jelent ellenséges szándékot más nemzetekkel szemben, ugyanazt a jogot mindenki számára elismeri, és őszintén tiszteletben is akarja tartani, a kölcsönös tiszteletet viszont jogosan elvárja. Következésképpen a román nemzet nem akar uralkodni más nemzetek felett, de azt se fogja eltűrni, hogy valakinek is alárendeltje legyen, hanem egyenlő jogokat akar mindenkinek.” (Szöllőssy, 95-96)

Mi nagyon jól tudjuk, már 1923 óta, hogy milyen őszintén gondolták az „egyenlő jogokat akar mindenkinek”. A szocialista Rumánia bezáratta a kolozsvári Bolyai Egyetemet, a nagyváradi, marosvásárhelyi főgimnáziumot és tanítóképzőt, nem engedte megnyitni a bonyhádi, hosszúfalui, erdődi, farkaslaki, gyergyóújfalui, gyergyószentmiklósi magyar iskolákat. Több magyar gimnázium rumán szakiskolává alakult át.

A kommunista magyar kormány, melynek több tagja orosz állampolgár volt, nem emelte fel szavát a 2 millió magyar rumániai lakos sorsáért.

Szöllőssy után ismertetek egynéhány rumánok által elkövetett magyarellenes büntettet. „Balázsfalván román ügynökök agyonlőtték egy miséző papot, aki nem volt hajlandó arra, hogy csatlakozzon az ortodox román egyházhoz.” Rumániában számos magyart bebörtönöztek, ismeretlen helyre szállítottak, és ott sokan életüket veszítették. Ez egy elfogadott módja volt annak, hogy megszabaduljanak a magyaroktól.

Egy megbízható tájékoztatás szerint 16.000 magyar családot tereltek össze, és ismeretlen területre szállítottak. Tompa K. Artúrt, egy 70-éves magyar papot a templom ajtajára szegezték Kendilonán. A Maniu szervezet Oltanea nevű rumán vezére 400 jómódú magyar parasztot hajtott össze, és fejüket egy fatuskón baltával vágta le. A szovjetek látva ezt a brutális magyarelles vérengzést – pedig őket sem lehetett magyarbarátnak tekinteni – végül is közbeléptek, hogy megállítsák az őrjöngő rumánokat. Csíkszeredán egy Szocsin nevű szovjet katonatisztet agyonlőttek a rumánok, amikor az megpróbálta csillapítani őrjöngésüket. A Maniu szervezet számlájára írható 4.000 magyar értelmiségi és a teljes kolozsvári papnevelde Oroszországba való deportálása. Mind odaveszett.

Rumániát háborús jóvátételre kötelezték, és ennek fejében hadifoglyokat kellett küldenie szovjet munkatáborokba. Ezeket a német és magyar ajkú lakosságból szedték össze, jól tudva, hogy onnan nincs visszaút. A hatalmas Duna-csatorna megépítésére szintén magyar és székely „hadifoglyokat” alkalmaztak. Először kiválogatták az erős izmos egyéneket, később sor került az öregek, fiatalok és még nők küldésére is. 15.000 magyart küldtek e szinte kibírhatatlan kényszermunkára. A megerőltető munka, a forróság, a nagy hideg, az elégtelen ivóvíz, vérhas, tífusz, nyitott sárkunyhóban való elszállítás, orvosi felügyelet nélküli tengődés, mind hozzájárult megfizetésükhöz. Itt nem volt temetés, sírkő, csak egy meszes árok.

Úgy néz ki, hogy maguk a szovjet katonák is megsokallták e kegyetlenségeket. Még Hugh Seton-Watson, angol történétíró is megjegyzi: „A román kommunisták kívánják a nacionalizmus felszámolását, de ugyanakkor – akár a cseh társaik – sokszor szélsőségesebb nacionalisták, mint a két háború előtti nacionalisták voltak. A román rendőr vagy adószedő aligha gyógyult ki abból a szokásból, hogy a magyarokat gyanakvással kell figyelni. Az államgépezet és a hivatalos propaganda a kisebbségi üldözés abbahagyását harsogja, de az üldözés formái nincsenek eltűnőben. Az ideológiai parancsuralom és a politikai elnyomás megint csak nacionalizmust szül; a magyar parasztokat talán nem üldözik azért, mert magyarok, de üldözhetik őket azért, mert ‘kulákok’ vagy ‘katolikusok’ vagy egyszerűen ‘reakciósok’.”

Horea Sima, egy szocialista rumán így vélekedik a rumán politikáról:

„Lényege . . . hogy nem a román nép érdekei határozzák meg irányát és ütemét, hanem pillanatnyi idegen érdekekhez való alkalmazkodás. Súlypontja nem Bukarest volt, hanem London, utána Párizs, azután Moszkva. Románia külpolitikáját kisajátította egy romlott és idegenszemű réteg, amely magához kaparintotta az ország vezetését, és elsajátította annak kincseit. Egymást követő kormányaink a két háború között ide-oda kapkodtak. Amikor az angol-francia csoport volt az erősebb, vezetőink az ő politikájuk mellett kardoskodtak. Mikor a németek győztek, elfeledték előbbi ígéretüket, és fejest ugrottak a győzők táborába. Felajánlották az ország minden kincsét és emberanyagát, de végeredményben semmit sem adtak. A fődolog az volt, hogy Európa új urai előtt szolgálai alárendeltségüknek tanújelét adják. Amikor Moszkva katonái a Moldva folyóhoz értek, megismételték ugyanazt a szolgálai gesztust: nem az ország érdekeit tartva szem előtt,

odadobták hazánkat prédául az új uraknak, minden feltétel nélkül, csakhogy egyéni érdekeiket és politikai állásaikat menthessék. A bolsevista moloch azonban nem elégedett meg az ország kincsével, a lakosság véráldozatával, hanem kifacsart citromként dobta el az árulókat is. Ezeket a hibákat nem lehet úgy kiküszöbölni, hogy megint egy új 1944. augusztus 2-át varázsolunk külpolitikánk látószögébe, (célzás a román politikusoknak a Free Európa tökérekeltség céljának alátámasztására), hanem egyszerűen úgy, hogy országunk érdekét tesszük meg külpolitikánk tengelyévé, s azok kezébe adjuk a vezetést, akik a román nép érdekét tartják szemük előtt.”

Az osztrák-magyar császárság idején a pángermánizmus kelt lábra a hazánkba betelepített és beengedett német „hospes” (vendégnépek) között. Ez volt az egyik tényezője a több évszázados békés együttélés megzavarásának. Ez az elmélet szolgált példával a pánszláv és pánromán törekvéseknek. Szöllőssy írja: „A pánszlávizmus egy határozott célkitűzésben végződő fogalom: olyan törekvés, amely – hasonlóan a német ’népi elmélet’-hez, minden szláv népet egy birodalomban óhajt egyesíteni.” (Szöllőssy, 110)

Nagy Péter, orosz cár szerint az orosz nép uralkodni hivatott teljes Európa felett. 500 bolgár egyetemista tanult a különböző orosz egyetemeken, magukba oltva a pánszlávizmus ideológiáját. Ennek a mozgalomnak hatását észlelhettük 1848-as szabadságharcunk során, amikor a kisebbségek az osztrákoktól buzdítva területköveteléssel léptek fel. E program gyorsan kiszélesedett minden komolyabb ellenállás nélkül. 1920-ban a Békeparancs kihirdetése időszakában megnyerte a hatalmasok támogatását, akik hihetetlen történelmi hiányosságaik következtében elfogadták a meghamisított néprajzi statisztikai adatokat az ugyancsak hamis földrajzi adatokkal együtt, amelyeket a csehek, szerbek és oláhok nyújtottak be. A cseh Palacky széles körben elhitette, hogy finnugorok vagyunk, és több mint ezer éve akadályozzuk az északi és déli szlávok egyesülését. Hangoztatta, hogy a Kárpát-medencében a megújuló békétlenséget mi idézzük elő. A szabadkőműves páholyok felhasználták a pánszláv mozgalom bomlasztó hatását a Kárpát-medencében az ő sötét, felforgató céljaik érdekében. Már 1890-ben megjelent egy térkép az angol folyóirat, **The Truth** karácsonyi számában, Henry Labouchers magas rangú szabadkőműves szerkesztésében. E folyóiratot London külvárosában, Collingdale könyvtármúzeumában állították ki, és azon Európa jövő nemzeteinek térképe volt látható. Németország, Lengyelország, Svájc, Ausztria, Spanyolország és Oroszország, mint köztársaságok voltak feltüntetve. Tudjuk, hogy ez időben Németország, Lengyelország, Spanyolország és Ausztria mind királyságok voltak. Csak hazánk hiányzott a felsorolásból, mert ekkor már elhatározott tény volt előttük Magyarország feldarabolása. E térkép szerint Rumánia már megkapta hazánk nagyobb részét, Erdélyt és a Körös folyó területeit. Málnási Ödön írja: „Amikor Wilson Amerikából Európába jött a béketárgyalásra, az európai népekről annyit se tudott, mint a Foreign Office vagy a Quai d’Orsay legjelentéktelenebb referense. Mikor pedig Európából távozott, arról panaszkodott, hogy mindenki hazudott neki.”

Lloyd George hasonlóképpen vélekedett az elnökről: „Az európai hatalmi viszonyokról még szobatudósi ismeretekkel sem rendelkező Wilson a nálánál sokkal különb tudású

Masaryk érvei előtt meghajolt, és azzal megpecsételte Európa és benne a Monarchia és Magyarország sorsát.”

Amikor a francia külügyminiszter, Pichon egy jogtalan és gyalázatos egyezmény keretében Benes Edvárdal létrehozta a cseh emigráns kormányt, Benes még nem volt más, csak kivándorolt ügyvéd. A békekonferencia ideje alatt létezett egy jól működő cseh-szerb-rumán szervezet, amely Londonban jött össze Seton-Watson lakásán, hogy támadásaikat egyeztessék, kitervezték, hogy mi módon fogják előadni követelésüket a magyar küldöttséggel szemben. Találkozásuk és megbeszélésük végeredményeképpen Benes, Bratianu, Veznics, Tardieu és Seton-Watson figyelmen kívül hagyták Wilson tizennégy pontját. A francia külpolitikai hivatal, a Quai d'Orsay, nem tudta magát függetleníteni e csoport befolyásától. Ez időben hazánk delegátusai nem vehettek részt a békekonferencia tárgyalásain, nem védekezhetek, a döntést nélkülük hozták meg. Azok, akik a trianoni döntést meghozták, „magas jutalomban” részesültek. A francia tábornok Berthelot 1922. október 24-én Rumániában egy magyar nemes földbirtokát kapta meg. Seton-Watson kinevezték a Londoni Egyetem tanárává. Ezt a pozíciót előzőleg Masaryk töltötte be. Szöllőssy szerint ez szégyen arra, aki kapta, és a kormányra, amely ezt megengedte. Az első világháború után a béketárgyalás ideje alatt Párizs lett a megvesztegetés világvárosa. A francia politikát azok a politikusok és írók irányították, akiket könnyen lehetett megvesztegetni. A sajtót Prága, Moszkva, Bukarest és Belgrád fizette le.

A franciáknak a németektől való félelme is hozzájárult az oláhok sikeréhez Erdély bekebelezését illetően. Ahelyett, hogy a franciák valamiféle megoldást kerestek volna a németekkel, akik ugyanazon a műveltségi szinten voltak, mint ők, egy Európán kívüli hatalomhoz, Oroszországhoz fordultak segítségért. Ezt a segélykérést egyszer már megtették a Sedan-i vereség után, 1870-ben. Nem vették észre, hogy az oroszok minden alkalommal nyugatabbra tolták határukat. Ez a németellenes érzés mindenképpen hozzájárult a franciák trianoni döntéséhez, amit főleg Clemenceau és Tardieu képviselt, és nyilvánvalóan hazánk második világháború utáni „megbüntetéséhez” is. Szöllőssy

meglátása szerint a „büntetésben” még az is közre játszott, hogy utolsó emberig hűségesen kitartottunk a németek mellett, a szövetségeseik ellen. (Szöllőssy, 119)

A sajtó támogatta a németellenes francia megnyilatkozást. Szóba sem került, hogy nekünk magyaroknak nem is volt más lehetőségünk, mint védekezni az orosz-rumán-szláv térhódítás ellen.

A lefizetett sajtó az új helyzetről, melyet ők maguk készítettek Trianonban, írja: „Bár a felszabadított népek uralnak most minden idegen népcsoportot s az utóbbiak követelésekkel lépnek fel, ezek a követelések egyáltalán nem jogosultak egyetlen esetben sem. Így senki sem tagadhatja az igen kézzelfogható haladást, amely a nemzetiségekkel szemben bekövetkezett. Újabb lázadásokra ezért nincsen ok s a részletkérdések fenntartásával álszenteskedés nélkül állíthatjuk, hogy az új Európa határai tagadhatatlan haladást jelentenek a népek jogi tekintetében.”

Ez a lefizetett sajtó véleménye! A francia politikusok és értelmiségiek, mint Leon Noel, Charles Roux, Bernard Lauvergne és a *Le Monde* című újság szerkesztője Beuve-Méry mind egy véleményen voltak az utód-államok és a kisebbségi sors kérdésében. Beuve-Méry még meg is kérdőjelezte, hogy ez a bánásmód elég-e egy **végleges megoldáshoz**, mivel a rumánok meghagytak fél millió magyart rumán területen. A francia politikus Des Cotes egyszerűen azt javasolta, hogy csehesítsék el a Csehszlovákiában maradt magyarokat. Itt nagyfokú képmutatást látunk. A franciák kifogásolták, hogy ragaszkodtunk a magyar nyelvű kisebbségek iskolai nyelvi oktatásához – amely a magyar állam hivatalos nyelve volt – akkor, amikor engedélyeztük saját nyelvük használatát is. Ez a szabadelvű tiltakozás abból az országból jött, amely elsőnek hirdette meg a szabadság, egyenlőség, testvériség jelszavát.

Itt bemutatok két egymással ellenkező nézetet a rumán név eredetére vonatkozóan. 1878 után a rumán név lassan kiszorította a „vlach” nevet. Az egyik a nyelvészeti nézete, a másik a politikai irodalomé, amely állandóan támogatja a rumán kormány nézetét. A romanticizmus korában megszületett a dákó-román mítosz. Az ő elméletük szerint a

vlachok voltak Erdély őslakói, a dákok és a rómaiak leszármazottai, így kizárólagos joguk van Erdély birtoklásához. A múlt század második fele, az ún. klasszikus kor, amely megkérdőjelezett minden történelmi adatot, amely legendára és hazafiságra épült, csak azt fogadta el, amelyet kutatás előzött meg. Ez időben számos komoly tudományos kutató, nyelvész tanulmányozta az oláhok eredetét, mint például R. Roessler, C. Gooss, Hunfalvy Pál, L. Réthy és mások. A tanulmányok megállapítják, hogy Aurélius, római császár Kr. u. 257-271 között kivonta légióit Erdélyből és a Dunától délre telepítette őket. A bizánci krónikákban Kr. u. 579-től folyatónlagosan van tudósítás a vlachokról egészen a XIV. századig. A vlachok templomi nyelve közeli kapcsolatot mutat a macedóniai nyelvhasználattal. A vlach nyelv erős szláv befolyást mutat, és kapcsolatot az albán nyelvvel. Egy második nyelvész csoport M. Gaster, G. Moldovan, Sextil Puscariu, C. Weigand, G. Murnu és mások, a vlach nyelvet kutatva a bizánci krónikák alapján indult el, tanulmányozta a nyelv földrajzi elhelyezkedését, és megpróbálta rekonstruálni az eredeti rumán nyelvet. (Török, 205)

Tanulmányozva e kutatók munkáit, Török Sándor megállapítja, hogy a rumán nyelvben még árnyéka sincs a dákok nyelv befolyásának. Ugyanúgy nincs semmi nyoma azon népek nyelvének sem, melyek a római terület kiürítése után e területen éltek, úgy mint hun, gót, gepida, avar, besenyő és kun. Török Sándornak van egy érdekes észrevétele: „A román nyelv, elemeit tekintve, újlatin nyelv, mely kezdeti stádiumában az olaszal történt együttfejlődésre enged következtetni. Az alapnyelv szavait a latin accusativusból képezi, mint az olasz, a latinnal szemben névelőt használ, s ezt a latin *ille, illa* mutató névmásból képezi, mint a többi újlatin nyelv (olasz *il, la*, francia *le, la*), de nem a főnév előtt, hanem mögötte alkalmazza. Ez a sajátosság csak az albán és a bolgár nyelveknél található meg. Alakra az albán hasonlít a románra, a bolgár csak elvben.” (Török, 205) A rumán és olasz számnevek tízig hasonlítanak egymáshoz, de onnan felfelé a rumán számnevek már az albánhoz hasonlítanak. Török azt következteti ebből, hogy a rumánok ősei szoros közösségben éltek az olaszokkal egész addig, amíg a tízig való számolást elsajátították.

Ezután pedig közelebb kerültek az albánokhoz a Balkánon, ahol megismerkedtek a tizen felüli számnevekkel. (Török, 206)

Tehát a rumánok számneveiket az olaszoktól és az albánoktól tanulták. E feltételezést a történelmi adatok is támogatják. Kr. u. 976-ban Kasztró és Preszpa görög területen Baziliosz, a bizánci császár elleni bolgár támadás következtében, az egyik bolgár vezér, Dávid vereséget szenvedett, közel az albán határhoz, a Blach-ok által, kik e terület lakói voltak. (Blach > Vlach > Wallachian). Első alkalom, hogy a történelem említi e nevet. Gyóni történész szerint, Kekaumenosz „Strategikon” című írásában említést tesz arról, hogy a vlachok a telet a Pindusz hegységben és a Thesszáliai alföldön Görögországban telelik át, a nyarat pedig a bulgáriai Grammosz hegyekben, a Nerecska-alföldön, a Bisztra-hegyekben és Sardagon.

1020-ban II. Baziliosz császár elrendelte, hogy a vlachok, kik a bolgárok területén élnek, az ochridai püspök fennhatósága alá kerüljenek. Ochrida, Macedónia és Albánia határa mentén létezett. **A rumánok egyházi nyelve 1715-ig a bolgár-szláv nyelv volt.** Ez egy cáfolhatatlan bizonyíték a dákó-román folytatólagos otlét ellen.

A XI. és XIV. századok közötti időben Thesszália hivatalos neve „Megali-Vlacia” (Nagy-Wallachia) volt. Komnenosz Alexisz császár 1097-ben újra telepítette a vlachokat, a Chalkidik-félszigetről Peloponnészosz-ba.

1130 és 1260 között „Vlachiának” hívták. Ezt az ismertetést az Árpád-házi levéltárban találták. 1186-ban a bizánci császár Angelosz Izsák, nagyon megadóztatta a bolgárokat és a vlachokat, ezért két vlach testvér, a két vezér, Calopeter és Oszen, fellázadtak a császár ellen. Leveretésük után a vlachok a Duna északi oldalára telepedtek le, a kunok közé.

1208-ban az összevont bolgár és vlach had csatát veszített a bizánci császár ellen. A Philippopolisz-tól délnyugatra élő vlachok a császár jobbágyai lettek.

1234-ben a vlachok, egyházuk által szervezve, nagy tömegben jöttek Havasalföldre. 1247-1257 között háború folyt a vlachok és a görögök között, a Rhodope hegység közelében, mely görög győzelemmel végződött. Az egyház jegyzője Ansbert értesít, hogy Szerbia északkeleti részén görög, szerb, bolgár és vlach támadás ért egy keresztény hadat. E terület neve Szófia, és a következő települések neve: Vakarel, Paserel, Cerecel, Chorul, Karnul, Murgas vlach jelenlétről tanúskodik.

A fentiek figyelembevételével, a szakemberek arra a következtetésre jutottak, hogy a rumán nyelv a balkán félszigeten, Trákia és Macedónia térségében alakult ki a középkor kezdetén. A legkorábbi írott emlék a Kr. u.-i 579-ből származik, de ezt a rumánok nem fogadják el, mert fenntartják azt a nézetet, hogy Erdély volt származásuk eredeti helye.

A rumán szakemberek a nemzetközi ellenvélemény hatására módosították a dákó-román folytonossági elméletüket. Mindamellet a politikai célzatú elméletből fenntartják azt a részt, amely nézetük szerint alátámasztja az Erdélyhez való jogot. *Originea Rominilor* című, 1925-ben kiadott munkájában, Philippid rumán történész azt a nézetet támogatja, hogy a rumán nép ugyan a Balkánon alakult ki, de Erdélybe a VII. században érkezett. Ezt minden bizonyítás nélkül állítja. Azt a nézetet óhajtja fenntartani, hogy a rumánok a magyarok hazatérése, tehát 896 előtt már Erdély lakói voltak, és így jogos a velünk szembeni követelésük.

G. L. Bratianu , egy másik rumán kutató, szintén bizonyítékok nélkül azt próbálja elfogadtatni, hogy egy új vlach telepes csoport csatlakozott az eredeti dákó-román telepésekhez Erdélyben. Amikor L. Tamás meggyőzően visszautasította e feltevést, Bratianu megváltoztatta elképzelését, és kijelentette, hogy a népek, akik a Duna mind két oldalán éltek, folytonosan cserélték település helyüket, az egyik oldalról a másikra költöztek, és a XIII. század kezdetétől a vlachok visszaköltöztek Erdélybe. A nem latin nyelvi jellegzetességet a nomádok ráhatásának következményeként tünteti fel. M. Friedwagner megcáfolta Bratianu elméletét mondván, hogy vándor nép képtelen

megváltoztatni a latin nyelv jellegzetességét. A vlachok Erdélybe való megérkezését a XII.-XIII. századokba helyezi.

Török Sándor alátámasztja ezt a kijelentést, és megtoldja, hogy még ideiglenesen sem élt rumán nyelvű nép Erdélyben a XIII. századot megelőző időben. **E. Gamillscheg rumán nyelvész szerint a rumán nyelv a Balkánon alakult ki, Albánia területén.** Ez a dákó-román származás ellen vall, de mivel ezt nem akarja támadni, sőt támogatni óhajtja, ezért azzal a javaslattal jött elő, hogy a rumánok egyik ága, a móc nép már Erdélyben, az Érchegységben élt 1800 év óta.

A dákó-román elmélet a móc nép római hangtani szerkezetére támaszkodik. (Mindannak ellenére, hogy a rumán nyelv hangtani szerkezete nyilvánvalóan szláv.) Gamillscheg a rumán nyelv állítólagos római eredetét egyetlen szóra építi fel: „rarunchiu” (vese) E szó állítólag a latin „ren” szó származéka, de ez a szó „rarunchiu” nem hasonlít egyetlen más latin alapú nyelv ’vese’ szavához. A francia vesét kifejező szó „rein”, amely sokkal inkább hasonlít a latinhoz, mint a rumán „rarunchiu”. Az olasz „reni” szót használja, melynek értelme ágyék. A spanyol „rinon”-t ír. A spanyolban a vesekő „calculo renal”. Török Sándor kérdi: lehetséges-e, hogy a rumánok csak egyetlen szóra építhessék fel bizonyítékukat, mely szerint ők Erdély eredeti lakói, akkor, amikor sok más igazolt ténybeli adat az ellenkezőjét bizonyítja?

Itt közlöm a római uralom időtartalmának felsorolását az Olaszországon kívüli területeken.

Elrómaiásodott település maradt fenn.

Bosznia – 576 év	ideiglenesen
Macedónia – 576 év	nem maradt
Hellas és Albánia – 495 év	ideiglenesen
Gallia – 465 év	maradt
Egyiptom – 425 év	nem maradt

Pannónia – 390 év	nem maradt
Szerbia és Bulgária –381 év	ideiglenesen
Britannia – 364 év	nem maradt
Örményország – 305 év	nem maradt
Dácia – 150 év	nem maradt

Dácia volt az a terület, ahol a latinodásnak volt a legkisebb esélye.

Capidan, egy másik rumán nyelvész, szintén megállapította, hogy a dáko-román származási elmélet helytelen. Meglátását a következőképpen támasztotta alá:

„I. A román nyelvnek négy ága van, úgymint

1. Dákó-román (a mai Rumániában, tehát egykori Dáciában)
2. Arumun (Macedóniában)
3. Meglenoromán (Bulgária déli részén)
4. Isztro-román (az Adria-tenger északi partján Pola körül)

A négy ág határozott egyezései közös fejlődésre utalnak. A déliek nem származhattak északról, tehát az északiaknak kellett délről származniuk.

II. Az albán hatás a román nyelv négy ága között legerősebb a ‘dákó-román’-ban. Mégpedig a déli-albán nyelvjárás! Mivel az albánok a Balkán félsziget déli felénél északabbra sohasem laktak, a román őshaza az Ochrida-tó tájékán keresendő.

III. Szláv elemek átvétele az összes ágakban megtörtént, még az arumunban is, mely évszázadok óta görögök között élven, szlávokkal nem érintkezik. Ez a szláv átítatódás az Albániával szomszédos szláv nyelvű területen, tehát Macedónia bolgár-szlávjai között kellett végbemenjen.

IV. Az erdélyi románság a legújabb korig az ochridai püspökség hatáskörébe tartozott, holott a román vajdaságokban, Bulgáriában, Szerbiában közelebbi görögkeleti püspökségek is voltak. Ez csak úgy magyarázható, hogy az erdélyi románok ősei az albán-macedón határon lévő Ochrida tó környékéről vándoroltak Erdélybe.” (Török, 212)

A vita eldőlt, mondja G. Stadtmüller, O. Milterstrauss és S. Dragomir, mivel a felsorolt történelmi és nyelvészeti adatok elfogadhatatlanná tették a dákó-román elméletet.

Dragomir kijelenti, hogy nagyon kevés olyan rumán név létezik, amely eredetileg rumán lett volna, és ami van, az mind a XIII. századból származik.

Mivel a rumán őshaza kutatásának rendkívül kiterjedt irodalma van, ezért ennek csak egy nagyon kis részét tudom ismertetni. A kiadók válogatás nélkül megjelentetnek kutatási kiadványokat, anélkül, hogy meggyőződnének azok hitelességéről. Megjelentették Bratianu elméletét is, amely a Duna egyik oldaláról a másikra való áttelepülés, helycserélés elképzelését magyarázta. Különösképpen sajnálatos, hogy a ismerettárok sem ellenőrzik a kutatás helyességét, és a közölt téves adatokat tudományosan megalapozott és elfogadott tényekként tüntetik fel.